

CARISSA BROADBENT

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

DĚTI
PADLÝCH
BOHŮ

VÁLKA ZTRACENÝCH SRDCÍ II

COO
BOO

Děti padlých bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent
Děti padlých bohů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CARISSA BROADBENT

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

DĚTI PADLÝCH BOHŮ

VÁLKA ZTRACENÝCH SRDCÍ II

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

CHILDREN OF FALLEN GODS

Copyright © 2021 by Carissa Broadbent. All rights reserved.

Cover illustration by Ina Wong: artstation.com/inawong

Translation © Alžběta Kalinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-4040-7

ISBN e-knihy 978-80-267-4043-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4060-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4061-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Věnováno vám. Fakt, že právě čtete tuble knihu,
je ta nejúžasnější věc na světě.
Díky. Doufám, že se vám bude líbit!*

PROLOG

Začalo to šepotem a skončí to křikem. Co přijde mezi tím, je jen tanec zamotaných vláken osudu.

Kdysi jsem věřila na osud. Nebo aspoň něco takového. Věřila jsem v bohy a že víra tvá tě zachrání a že existuje nějaký vznešený plán. Proč jsem čerpala takovou útěchu z přesvědčení, že jsem jen nepatrným dílkem veliké skládačky? Proč jsem se tak vyžívala v představě své vlastní bezvýznamnosti? Snad proto, že jsem byla tak zoufale sama, že jsem se zuby nehty držela toho niterného spojení: *vy mě nemůžete opustit, protože jsme poutníky na stejné cestě.*

Takovým věcem už nevěřím. Kdyby bohové existovali, jistě by ke mně touhle dobou už promluvili. Pohybují se tak blízko smrti, že ji cítím tak na dosah, jako bych tiskla prsty k ojíněnému sklu, jež mě dělí od jejich světa. A když se do něj dívám, nevidím nic než prach a kosti.

Poznala jsem, že v životě i ve smrti najdete jenom málo jistot. Jednou z nich je, že kosti nemluví. Prach nezpívá.

Tak si zpívám sama, v neladících tónech útržků zapomenutého učení, a toužím po hřejivém rytmu srdce. Začalo to šepotem a skončí to křikem. Co je mezi tím, odhalíme s věkem.

A tak čekám.

ČÁST PRVNÍ:

PLAMEN

KAPITOLA 1

TISAANAH

Zalapala jsem po dechu, otevřela oči a zadívala se do černočerné tmy. Byla jsem tak zpocená, že se mi lepily vlasy ke krku a hrubá tkanina pokrývky k tělu. V uších mi dunělo tak, že jsem ani neslyšela zvuky plujících lodí. Vrzání dřeva, šumění moře či pravidelné oddechování mých spících spolucestujících.

{Něco se blížilo.}

Ten šepot mi rozvířil mysl a naplnil mě panikou. Při každém mrknutí mi před očima probleskly vzpomínky Reshaye. Záblesk zlatých vlasů, pokoj plný bílé, bílé a zase bílé, i neodbytný pocit, že těsně za horizontem číhá cosi nespátrného, co se po mně sápe.

Nejenom po mně, po nás všech.

Pomalů jsem vstala a poslala Reshaye co nejvíc klidu. Musela jsem se vyplížit velmi, velmi potichu, abych nikoho nevzbudila. Loď byla velká, jenže se na ní plavilo tolik lidí, že jsme se museli vzdát lůžek a nahradit je kavalci, na nichž jsme spali v podstatě hlava na hlavě. Panství Esmarise Míkova totiž ve skutečnosti spíš než panství připomínalo malé

město. Město, v němž přežívalo téměř na tisíc otroků. Vojáků, sloužících, děveček, podkoních, farmářů, řemeslníků a kuchařů. A samozřejmě ještě tanečnic, mezi něž jsem se kdysi řadila.

Někteří se rozhodli setrvat v Threllu, buď aby vyhledali rodinu, nebo zůstali na Mikovově panství, které přešlo pod formální nadvládu řádů. Většina se však vydala spolu s námi do Ary. Do země, v níž budou moct být svobodní. I kdyby jen proto, že mě má právě tahle země nyní na vodítku.

Při tom pomyslení se mi Reshaye rozvlnila v hloubi mysli. Dokonce i ten nepatrný pohyb stačil a já ztuhla.

Sjela jsem očima k zemi a rozhlížela se, kudy projít. Serel tiše chrápal hned vedle mě. Kdykoli jsem se na něj podívala, i víc jak po týdnu mě pokaždé píchlo u srdce. Pořád jsem musela odolávat pokušení ho obejmout, jen abych se ujistila, že je opravdu tady.

Dávno jsem přestala věřit v bohy. Už tak žiju v područí tolika smrtelníků, že mě nijak netěší představa, že za nitky tahají i nějací nesmrtelní. Pokud však existuje něco, co bych i já mohla považovat za zásah shůry, je to skutečnost, že můj přítel je mi opět po boku.

Druhý sousední kavalec zel prázdnotou.

Prošla jsem po špičkách okolo spících těl a vyplížila se po vrzajících dřevěných schodech na palubu, kde mě pozdravil závan studeného vzduchu a nade mnou se rozprostřela sametová příkrývka nebe. Došla jsem nejistým krokem až k zábradlí a naklonila se nad něj. Pot na mém čele v mrazivém vzduchu zledovatěl, ale srdce mi dál bušilo jako o závod.

Byl to jen sen, pošeptala jsem Reshaye. *Jsi v bezpečí. Nebylo to skutečné.*

Reshaye na mě z hlubin mé mysli tiše zasyčela.

{Vždycky je to skutečné. Vždycky, svým způsobem. Na tomhle světě nebo v tom příštím. Tady a teď nebo v hlubinách pod povrchem.}

Na zátylku mi naskočila husí kůže, jako by mi na něj zezadu někdo neslyšně dýchl. Zvedla jsem oči k horizontu a ucítila, jak v Reshaye roste neklid a strach.

{Něco...}

Zadívala jsem se na dělicí čáru mezi nebem a mořskou hladinou a Reshaye napnula svou pozornost do dále spolu se mnou, pátravě, roztouženě.

Naklonila jsem se nad vodu ještě víc.

Ani nevím, po čem jsem pátrala. Jako by mě něco táhlo dál. Něco, co bych mohla zahlédnout, jen kdybych se naklonila dost daleko...

Vtom mě něčí ruka strhla nazpět. Zavravorala jsem, vrazila do dobře známé hrudi a vzápětí mě zachytily pevné paže.

„Na plavání je zima,“ zašeptal mi do ucha jeho hlas. Tak blízko, že mi hned naskákala husí kůže úplně jiného druhu. Tak blízko, že se mě na mučivě prchavou chvíli dotkl rty.

Reshaye se mi beze slova zanořila do hlubin mysli.

„Nepřepadla bych.“

„Raději jsem to neriskoval. Pokud si vzpomínám, v plavání zrovna nevynikáš.“

„Ts,“ odfrkla jsem a přejela svému únosci nehty po žebrech. Málem vyprskl smích – přesně jak jsem čekala – a hned mě pustil.

Max se na mě díval stroze, ale napůl s úsměvem. Jako by se marně snažil na mě zlobit. Dle očekávání mu cukalo v levém koutku rtů.

Tenhle úsměv jsem mu vždycky bez přemýšlení oplatila.

„Zneužíváš toho, že jsem ti prozradil svoji slabinu,“ podotkl.

Pokrčila jsem rameny. „Nemůžeš čekat, že odolám každému pokušení.“

Už celý týden jsme si byli tak mučivě nablízku, a přesto jsme se jeden druhého sotva dotkli. Na nic jiného nebylo soukromí, ačkoli bych nikdy nepřipustila nahlas, jak často

jsem si představovala, co bychom dělali, kdybychom ho měli. To by bylo trapné.

Pořád ještě jsem na uchu cítila ozvěnu jeho hřejivého dechu. Potměšile jsem se na něj ušklíbala, připravena na další slovní přestřelku, jenže jeho oči zvažněly.

„Noční můry?“ zeptal se tiše.

„Jsou hrozně skutečné.“

„To ano.“

Max si to jako jeden z mála moc dobře uvědomoval.

Když ke mně natáhl ruku, zvedla jsem obočí.

„Co?“

„No tak, Tisaanah,“ povzdechl si.

Část mého já mu to ukazovat nechtěla. Nechtěla mu přidělavat další starosti. Zvlášť ne když jsem věděla, čeho všeho se vzdal, jen aby tu se mnou byl. Ale nakonec jsem mu položila ruku dlaní vzhůru do té jeho a společně jsme se na ni podívali.

Žíly na mém, dřív takřka bílém, zápěstí a předloktí téměř zčernaly.

Max se zamračil.

„Je toho tolik, co o Reshaye nevíme,“ hlesla jsem. „Možná je tohle jen další zvláštní neznámá.“

„Neznámé nemám rád.“

Tomu jsem se musela skoro zasmát. *Tak to máš vážně těžké, protože neznámé nás obklopují doslova ze všech stran.*

Ale jakmile ke mně zvedl oči, všechen smích mě přešel. Ve svitu měsíce vypadaly tak zářivě a výrazně. Znovu mi dokonale připomněly, čeho je schopno to, co se ve mně skrývá. Uměla jsem si živě představit, jak zvedá průhledná víčka, jak mě probodává temným, odhodlaným pohledem, načež se celé jeho tělo mění v ohnivý jazyky.

Nádherné. Děsivé.

Naposledy jsem sklopila oči ke své ruce, pokrčila rameny a zase ji svěřila.

„Tohle je teď stejně asi to poslední, co by nám mělo dělat starosti,“ řekla jsem a znovu se zadívala na moře směrem k Aře.

Nevěděla jsem, co nás tam čeká. Několik dnů po odjezdu z Mikovova panství se neslo v duchu blažené radosti z vítězství, která přehlušila všechno ostatní. Jenže noční můry brzy získaly na intenzitě spolu s tím, jak se břehy Ary blížily a řetěz, na němž mě držely řády, se utahoval.

Uzavřela jsem s nimi dohodu. Řády mi tak propůjčily moc, kterou jsem potřebovala ke svržení threllských pánů a k osvobození těch, které jsem kdysi opustila. Ovšem výměnou za to jsem se opět zaprodala do otroctví. S tím rozdílem, že tentokrát se ode mě nečeká rozsévání letmých dotyků a líbivých slov, nýbrž smrti.

Při tom pomyšlení se mi stáhl žaludek. Kdykoli jsem zavřela oči, trýznily mě obrazy Maxových vzpomínek ze Sarla-zai. Takovou zkázu už nesmím zopakovat.

„Osobně bych řekl, že mám dostatečně velkou mentální kapacitu na to, abych si uměl dělat stejně velké starosti s tím vším,“ odušil Max. Vzala jsem ho za ruku a on si se mnou instinktivně propletl své hřejivé prsty.

„Co myslíš, že najdeme, až se vrátíme?“

Max dlouho mlčel. „Já myslím, že to nedává smysl,“ řekl nakonec. „Myslím, že Nura je až příliš zamlklá. Myslím, že je zvláštní, že se řády rozhodly podpořit Sesri a její vládu. A myslím, že jsou zoufalé, což mě na tom všem děsí nejvíc, protože nechápu proč. Takže nevím, do čeho se vrátíme, ale rozhodně se mi to nelíbí.“

Doufám, že až se tam vrátíme, budeš připravená rvát se jako lvice, řekla mi před pár dny Nura.

Neměla jsem jinou možnost než být připravená. Obklopovaly mě připomínky toho, co vše na mně závisí. Před osmi lety mě matka políbila na čelo a poslala svou jedinou dceru vstříc hrůznému a nejistému budoucnosti jenom proto, aby mi dala

aspoň šanci, jednu jedinou šanci na přežití, jednu jedinou šanci *na život*. A tohle byla má jediná šance zařídit, aby můj život stál za všechny ty ostatní, které jsem viděla zhasnout. Aby už nikdy nevyrváli žádnou holčičku matce z náručí. Aby už nikdy neposlali žádné matky do dolů, na smrt.

V zájmu toho není žádná oběť příliš veliká.

Zadívala jsem se na Maxe, který hleděl do dále, a v srdci mi ihned vzplála náklonnost i pocit viny.

Max toho kvůli mně obětoval už tolik. Víc než by měl kdokoli muset.

„Pochopila bych to,“ řekla jsem tiše.

Max se na mě podíval. „Cože?“

„Pochopila bych, kdybys to nedokázal. Kdybys nedokázal jít do žádné další války. Pochopila bych to.“

Po tváři mu přeběhl stín bolestných vzpomínek, ale brzy zmizel.

„Jestli jdeš ty, jdu taky,“ řekl, pohladil mě po tváři a něžně dodal: „Je mi jedno, do čeho se ženeme. Nebudeš tomu muset čelit sama.“

Bohové. Uhnula jsem pohledem k moři, protože to, jak se na mě díval on, na mě najednou bylo příliš. Díky němu jsem měla aspoň chvíli pocit, že se dá všechno překonat. Vzápětí se mi však v mysli rozhostil hlas Reshaye, jako když se dým rozplývá ve tmě.

{Má pravdu,} zašeptala. {Nikdy nejsi sama.}

Další ráno jsem se u zábradlí zastavila se Serelem a znovu se naklonila nad vlny. V noci jsem pak už skoro nespala, ale až na to, že mě bolely oči, jsem se cítila čile. Jako by mnou proudila elektřina.

Serel zvedl bradu a pomalu zamžoural do slaného mořského vzduchu.

„Dnes bychom měli připlout, je to tak?“ zeptal se.

„Syrozenky říkají, že břehy jsou blízko. Kdyby se trochu vyčasilo, možná už bychom viděli i na věže.“

Serel dlouze zapískal. „Věže. Musí na ně být neskutečný pohled.“

„Taky že je.“ To se nedalo popřít. Když jsem do Ary přicestovala poprvé, měla jsem takové horečky, že mi nezůstaly skoro žádné vzpomínky na plavbu. Ovšem ten pohled na věže tyčící se nad impozantními arskými útesy jsem nezapomněla. Byl tak dechberoucí, že ve mně utišil všechno ostatní.

Taky ve mně tehdy poprvé po mnoha týdnech probudil *naději*.

Jakmile k té vzpomínce Reshaye přičichla, hořce se zasmála.

{To bylo tak bláznivé. Tak naivní.}

„Nikdy bych nevěřil, že se toho pohledu dožiju.“ Serel se pořád ještě šťastně usmíval, ale řekl to hlasem, z něhož jasně číselá celá hořkosladká hloubka, která se v té jedné jediné větě skrývala. V krku mi uvízl knedlík.

„Bude se ti tam moc líbit,“ prohlásila jsem.

A přesvědčovala samu sebe o tom, že to je pravda. *Musela* to být pravda. Serelovi se líbí skoro všude. Je plný tak vrozeného a bezbřehého optimismu. Neexistoval žádný důvod, proč by měl Aru vnímat jakkoli negativně. A přesto... bylo tolik toho, co nevěděl. Tolik, co jsem *já sama* nevěděla.

Ohlédla jsem se přes palubu na druhou stranu. Shromáždili se na ní téměř všichni pasažéři, což znamenalo, že se po ní dalo sotva projít. Všichni věděli, že brzy dorazíme, a nikdo si nechtěl nechat pohled na arské břehy uniknout.

V porovnání s Arany byly emoce uprchlíků tak čitelné. Ve vzduchu viselo takové nadšení, že jsem měla pocit, jako bych dýchala hustý sirup. Sirup s pachutí všeho ostatního. Nervozity, nejistoty i strachu.

Zabloudila jsem očima na druhý konec lodi, kde se tísnila skupina uprchlíků kolem dvou osob. Mladý muž zvaný Filias byl o něco málo starší než Serel, měl krátké hnědé vlasy, bradu porostlou strništěm a velké hluboké oči, jimiž jako by neustále s podezřením pozoroval svět a hodnotil ho. Vedle něj stála padesátnice s klidnou tváří a prošedivělými zrzavými vlasy jménem Riasha.

Ti dva byli nerozluční a neustále obklopení lidmi. Ačkoli se jednalo o otroky zachráněné z Esmarisova panství, sotva jsem je znala. Zatímco já strávila většinu života v paláci, oni žili na okraji jeho pozemků a pracovali na farmě. Serel se s Filiaselem několikrát setkal, když si Filias musel odkroutit službu u hlídky. Já se však ani s jedním z nich nestřetla až do chvíle, kdy se nalodili na palubu. Jako první jsem si na nich všimla toho *odhodlání*, které z nich sálalo.

Většina lidí na lodi se plavila za vidinou lepšího života. Ale Filias s Riashou chtěli vybudovat něco většího.

Což jsem samozřejmě plně podporovala. A přesto na mě zejména Filias neustále pohlížel s hlubokou nedůvěrou.

Ale to mě nijak neuráželo. Vlastně ani nepřekvapovalo.

Jistě slyšel, co se o mně a mé hrozivé moci vypráví. A ačkoli jsme dříve otročili pod stejným pánem, jinak jsme se od sebe všichni, co jsme se na lodi sešli, zcela lišili. Všichni jsme pocházeli z různých zaniklých národů, z nichž některé spolu léta válčily, dokud se neobjevila větší společná hrozba v podobě threllských pánů. Pro některé jsem byla zachránkyní. Pro jiné Nyzerenkou, jež zaprodala duši nějakému temnému bohu. Někým, kdo jim pomohl, ale komu proto ještě nutně nemusejí věřit.

Možná měli pravdu. Možná jsem svůj lid zachránila z jedné válkou rozervané země, jen abych ho dovelkla do jiné. Možná ho nebudu schopna ochránit, když vlastně ještě ani nevím, jak ochráním sebe. Řádům jsem se ostatně upsala krví, v níž mi navíc proudí Reshaye.

Bezděky jsem očima zabloudila přes palubu až k Maxovi. Opíral se o zábradlí vedle Sammerina. Zdálo se, že si mu na něco stěžuje. Napadlo mě, jestli má ponětí, že je jako otevřená kniha. Stála jsem od něj tak daleko, a přesto jsem měla pocit, jako bych ho skoro slyšela.

„Tak co, jaký je sex?“

Zvedla jsem obočí a otočila se k Serelovi, který se na mě jen potměšile usmál. „Cože?“

„Slyšelas dobře.“

„Žádný sex není.“

„Aha, odpust', tak *milování*.“

„Serele!“ Cítila jsem, jak mi rudnou tváře, ačkoli jsem se snažila tvářit vážně a přesvědčivě. „Žádný sex není. Ani milování.“

„Kdyby to byla pravda – což není –, tak by to byla vážně škoda.“

„Proč myslíš, že...?“

„Protože se na tebe dívá, jako by tě chtěl celou sníst. Pomalu. Jazykem.“

To už mi tváře musely doslova hořet. Přesto jsem si na vteřinku vychutnala představu, která se mi zrodila v mysli.

„Vidíš?“ podotkl Serel a ukázal na Maxe, který na mě opravdu zíral. Jakmile jsem se na něj podívala, mávl na mě jako by nic a uhnul pohledem stranou.

Bohové. *Vážně* je jako otevřená kniha.

„Já...“

Pořád ještě jsem přemýšlela, jak na to zareagovat, když Serel najednou vytřeštil oči a zadíval se mi přes rameno. Vzápětí se rozezněly výkřiky a dav začal obdivně hučet.

Serel samým úžasem tiše zaklel.

Otočila jsem se.

Mlha se rozestoupila a šedivá bílá ustoupila arské obloze. A před námi se konečně zjevily arské věže.

KAPITOLA 2

MAX

Bývaly doby, kdy mě pohled na arské věže zahřál u srdce. Vlastně víc než to. Bývaly doby, kdy mě *inspiroval*. Fascinovala mě jejich mohutnost, krása, nekonečná stabilita, kterou reprezentovaly. Jak příznačné, říkával jsem si tehdy, že jsou vidět na míle daleko. Že jsou majákem, k němuž se můžete upnout na zemi i na moři, který bude vždy vysílat stálost a pravdu. Stejně jako řády samotné.

V nic jiného jsem nikdy tak neochvějně nevěřil.

A už nikdy nebudu.

Jakmile jsem věže spatřil nyní, zamračil jsem se. Ke břehu nám stále zbývalo několik hodin, a přesto byly věže tím prvním, co jsme z Ary zahlédli. Dva sloupy světla zvedající se k nebi a mizející v mlžném oparu. Threllané lapali po dechu, usmívali se a ukazovali si na ně.

Já však jako bych měl před očima jiný obrázek. Obrázek Tisaanah, předtím než jsme se poznali, jak se opírá o zábradlí podobné lodi. S rozdrásanými zády, v horečkách, samotná na celém světě. Když věže spatřila tehdy, nejspíš ji musela zalít úleva – úleva –, protože si byla tolik jistá, že řády nás

všechny zachrání. A přitom z nás místo toho stahovali kůži kousek po kousku, dokud už si neměli co vzít.

V tom, v čem jsem kdysi spatřoval sílu a jistotu, jsem teď viděl jen groteskní pomník nedodržených slibů. Věže mi připomínaly dva prostředníčky zvedající se k nebesům.

Ať jdou samy k čertu.

Tisaanah stála vedle Serela, který hleděl na horizont se stejně nadšenou nadějí jako ostatní. Jenom Tisaanah měla v očích tvrdší, chladnější pohled. I ústa držela vážně stažená, koutky stočené trochu dolů.

Hlavou mi problesklo, jestli už v duchu spřádá nějaký plán. Tisaanah plány miluje.

To já? Já miluju, když vím, že je něco jisté, ale nakonec jedním téměř výlučně impulzivně. Mé impulzivní já na mě křičelo i tentokrát, jenom jsem nevěděl, co přesně.

„Už se těším, že se z téhle lodi konečně dostanu,“ zabručel Sammerin. Sice se o zábradlí opíral s elegantní bezstarostností, nicméně bych se vsadil, že má co dělat, aby se nepozvracel. „Pevná půda pod nohama... to bude příjemné.“

„Jen ti nevím, jestli to bude příjemné natolik, aby to vyvážilo to, co na nás na břehu čeká.“

„Hm,“ zabručel Sammerin neurčitě, načež se zhluboka nadechl, dlouze potáhl z dýmky a vydechl kouř skrz zuby do větru. Kouří, jen když je nervózní. Říká tím víc, než by mohla jakákoli slova.

Kéž bych jen uměl úzkost skrývat stejně dobře jako on. Ačkoli mořeplavectví neholduju, na tom, že jsme uvízli v bezčasí tady na lodi, bylo cosi lákavého. Ani jsem nemusel mluvit therensky, a stejně jsem vnímal všechnu tu naději a nadšení Threllanů. Bylo snadné se v nich na pár dnů ztratit. Zvlášť při pohledu na Tisaanah, která se dívala na Serela, jako by si nikdy nebyla jistá, že se jí jenom nezdá. Z těch dvou čísla tak euforická radost, jako by ani jeden z nich nemohl uvěřit tomu, že se s tím druhým znovu shledal.

Bylo to krásné. Takhle se zdálo, jako by to všechno nakonec stálo za to. Protože za její štěstí by stálo cokoli.

Přesto mi neuniklo, jak se nad námi stahují mračna.

Podíval jsem se na Nuru. Zdržovala se spolu s Eslyn a Ariadneou, které vypadaly naprosto strašně. Syrozenky na člověka možná jinak než znepokojivým dojmem působit nemůžou – nejspíš kvůli těm prázdným pohledům, jimiž jako by vám viděly až do hlubin duše –, ovšem Nuřino mlčení a to, jak každý den upínala zrak plný očekávání k Aře, ve mně probouzely neblahou předtuchu.

„Půjdeš bojovat?“ zeptal se mě Sammerin. „Do Sestriny války, spolu s Tisaanah?“

„Rozhodně ji nehodlám nechat válčit samotnou.“

Snadná odpověď. Nijak jsem s ní neotálel. Přesto bych lhal, kdybych tvrdil, že se mi při tom pomýšlení nezačaly potit dlaně. Rozprášit otrokáře je jedna věc. Ale pozvednout meč proti lidem, kteří jen poslouchají jiné vůdce než já, to je jiná. Poslední válka se na mně podepsala víc než dost. Až příliš dobře vím, jakou cenu musí člověk zaplatit, a navíc za jak málo.

„Zůstanu s ní,“ dodal jsem odhodlaně spíš sám pro sebe. „Ale to je celé. Jdu kvůli ní, ne kvůli nim.“

Sammerin vydechl další obláček kouře. Ryvenajské války rozervaly i jeho, ačkoli se své jizvy naučil skrývat líp, než kdy dovedu já. Během posledních pár dní byl zamlklý a ticho, jímž se obklopoval, nevyzařovalo jeho obvyklou hloubavost, nýbrž nervozitu.

„Jistě bychom našli někoho jiného,“ poznamenal jsem. „Kdyby ses chtěl po našem návratu vrátit ke své praxi.“

Prohodil jsem to jako by nic, ale Sammerin mě probodl pohledem, který můj předstíraný klid ihned prohlédl.

„Nikoho tak dobrého nenajdete,“ odpověděl a krátce se ohlédl na Tisaanah. Přejel ji tak temným pohledem, že jsem poznal, že se nedívá ani tolik na ni, jako spíš na to, co se

skrývá v ní. „A já bych tu věc ani nikomu jinému nesvěřil. Ačkoli doufám, že na to nedojde.“

V krku mi uvízl knedlík. Proklínal jsem se za to, ale ulevilo se mi. Protože ani já jsem nevěřil, že by to kdokoli jiný dokázal stejně dobře jako Sammerin. Síla jeho magie, jeho absolutní moc nad lidským tělem, z něj činila jednu z hrstky osob, které by dovedly Tisaanah zpacifikovat, pokud by se Reshaye vymkla kontrole. A ryzost jeho charakteru z něj činila jedinou osobu na světě, které jsem v tomto ohledu mohl skutečně věřit.

Toho dne, kdy kontrolu nad mou myslí převzala Nura a zdecimovala celé město, tam Sammerin nebyl. Stejně jako toho dne, kdy Reshaye mýma vlastníma rukama zmasakrovala mou rodinu.

I když to nikdy neřekl nahlas, věděl jsem, že se za to cítí odpovědný a že ho to tíží.

Nebylo co víc říct. Místo dalších slov jsem ho poplácal po rameni, obrátil se zpět k moři a díval se, jak se věže i jejich čím dál chladnější stíny blíží víc a víc.

„Něco je špatně,“ zabručel jsem.

Ani jsem si neuvědomil, že mluvím nahlas, dokud Sammerin nepřítakal: „To tedy je.“

Tisaanah se k nám na přídi už připojila. Sice nic neříkala, ale přesto jsem z ní cítil nejistotu, jíž jen nedávala průchod.

Dopluli jsme tak blízko ke břehu, že jsme už viděli na přístav. Ale zatímco uprchlíci z Threllu neskrývali nadšení, my ostatní se nervózně tísnil na přídi.

Něco bylo špatně.

Zatím jsme byli příliš daleko, než abychom z lidí v docích rozeznali víc než malé barevné tečky, ale přesto jsem vnímal velké množství zlatých kabátů, které jsou součástí uniformy

královské gardy. Věže jako by se nad námi tyčily... temněji než obvykle. Zamlkleji. Navíc běžně v hlavním městě kotvily desítky, možná i stovky rybářských lodí, kdežto nyní přístav celý okupovala jen nablýskaná flotila.

„To jsou bitevní lodě,“ podotkl jsem.

Tisaanah se na mě znepokojeně podívala. „Bitevní?“ hlesla tiše.

Jako by říkala *Tak brzy?*

Musel jsem souhlasit. Sám jsem se chystal na válku, nemyslel jsem však, že na nás bude čekat už při příjezdu.

Oba jsme probodli očima Nuru, která téměř určitě věděla víc, než na sobě dávala znát. Nicméně i ona na blížící se břehy pohlížela s velkými obavami, a dokonce s náznakem zmatku.

„Tam nepoplujeme,“ zavrtěla hlavou Tisaanah. „Ne s tolika lidmi na palubě. Nehodlám to riskovat.“

„Nezakotvíme,“ řekl jsem a kývl na jeden z lodních člunů. „Nejdřív se tam zajedeme podívat a zjistíme, co se děje. Loď tam můžeme navést později.“

Nikdo se proti tomu neohradil. Připravili jsme člun a nastoupili do něj. Pak nám podali zbraně. Sevřel jsem v rukách svou hůl a Tisaanah předal její Il'Sahaj. Na okamžik jsme se na sebe zadívali. Věděl jsem, že myslíme na totéž. Že právě tady, se zbraní opět pevně v rukách, končí náš týden bezčasí a vrátíme se do tvrdé reality.

Se šplouchnutím nás spustili na vodu. Tisaanah, Sammerina, Nuru, Eslyn a mě. Ariadnea zůstala na lodi a vpíjela se do nás svým prázdným pohledem. Já se chopil vesel.

MLčeli jsme. Vlny nás unášely k přístavu. Když jsem se během veslování ohlédl přes rameno, viděl jsem postavy ve zlatých uniformách, jak se sbíhají na jedno místo. Vypadaly *podobně* jako uniformy královské gardy, ale ne identicky. Na náprsnice měly rudý odznak – pečeť, kterou jsem na tu dálku nemohl rozeznat.

Uvědomil jsem si, že právě tohle nesedí. Na uniformě královské gardy se nevyskytuje žádný erb jakéhokoli rodu. Dokonce ani královnin ne.

Než jsme přirazili k dřevěnému molu, napočítal jsem dva tucty vojáků a jejich řady se dál rozrůstaly. V popředí stál kapitán, který měl přes ramena přehozený rudý plášť a pozoroval nás. Dva vojáci nám pomohli uvázat lana.

Neměl jsem čas docenit, jaký je to pocit, stanout znovu na pevné půdě. Zadíval jsem se na kapitána a můj neklid ihned vzrostl.

„Zdravím tě, Maxantarie.“ Nervózně se na nás pousmál. „To už je doba. Ani jsem tomu nechtěl věřit, když jsem se doslechl, že jsi zpět.“

„Eliasi, vážně už je to... doba.“ Když jsem s ním mluvil naposledy, byl to třicátník v plné síle a jeden z nejlepších válečníků, které jsem kdy poznal. Nepochyboval jsem, že je pořád stejně vynikající, i když už měl hnědé vlasy na spáncích prorostlé šedinami a rysy protkané jemnými vráskami.

Neuniklo mi, jak ze mě nyní sklouzl pohledem k Tisaanah, k Sammerinovi i k Nuře. Pohledem vojáka, který hodnotí svůj cíl. Neuniklo mi ani to, že jeho muži drželi ruce na jílcích mečů a pod rouškou zdvořilosti na nás hleděli se stejnou pozorností.

Podíval jsem za ně ke schodišti do města a málem jsem nahlas zaklel.

Bylo zabarikádované.

Z paluby lodi to nešlo přes budovy a ruch přístav poznat, ale schody vedoucí nahoru do města byly zastavěné dřevěnými povozy a strážené vojáky. Proto vypadal přístav tak opuštěně. Protože byl zavřený.

Vlezli jsme do pasti. A podle toho, jak se na nás Elias díval, jsem si uměl představit, kdo ji nejspíš nastražil.

Kývl na pozdrav Nuře. „Nuro, jako vždy je mi ctí.“

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsi nás nechal obklíčit?“ odtušila Nura chladně.

„Nemám v úmyslu vás obklíčit. A pokud složíte zbraně, velmi rád vám vysvětlím, proč jsme tady.“

S těmi slovy sjel pohledem k Tisaanah. Prohlížel si ji s takovou zvědavostí, že jsem svou bojovou hůl sevřel ještě pevněji.

„Raději bych to pořadí prohodil,“ podotkl jsem.

„Není nutné, aby se to zvrhlo.“

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Eslyn zvedá kopí a napíná tělo jako kočka, která se chystá skočit po kanárkovi. „Jsme vojáci arské královny. Už jenom tím, že proti nám pozvedáte zbraně, se dopouštíte zrady. Nechte nás projít.“

Elias se na okamžik překvapeně zamračil. „Jste vojáci Zerytha Aldrise,“ upozornil nás. „Zrádce právoplatného krále Ary Atricka Aviness. Takže vás samozřejmě nemůžeme nechat projít. Vaše spojení s Aldrisem činí i z vás zrádce Ary a trůnu. Odhodte zbraně.“

Cože?

Nikdo z nás se ani nehnul. Číselo z nás doslova hmatatelné napětí.

Atrick Aviness? Aviness je strýc Sesri, švagr jejího otce. A co s tím vším má co dělat Zeryth?

„Zeryth?“ zopakoval jsem.

„Král?“ vyhrkla Tisaanah. „Akorát jsme...“

Kdybych snad byl optimista, možná bych řekl, že do určité chvíle se ta situace snad dala vyřešit smírně. Jenže stačil jediný pohyb Eslyn a tahle naděje se vmžiku rozplynula.

Skočila kupředu a namířila špičku svého magií sršícího kopí Eliasovi přímo na krk.

„Nevyhrožujte nám,“ zavrčela.

V ten okamžik ji Elias probodl neúprosným pohledem. „*Odhoďte zbraně,*“ zopakoval.

Všichni jeho vojáci pozvedli meče.

„Neopovažujte se nás dotknout,“ zasyčela Nura.

Pak jako by čas zpomalil. Přeletěl jsem očima vojáky stojící za Eliasem. Všichni byli v pozoru. Způsob, jímž na nás hleděli, jsem dobře znal. Dívali se na nás jako na předem určené cíle. Od samého začátku neměli v úmyslu nechat nás z přístavu odejít živé.

„Třikrát se nikoho o nic neprosím,“ varoval nás Elias.

To byla pravda. Ještě než tu větu dořekl, všiml jsem si, že jeho muži už se dali do pohybu. V žilách se mi bez přemýšlení rozproudila magie, která se vlila i do mé hole.

Ve zlomku vteřiny jsem se vrhl vpřed a vykřýval jeden útok za druhým. Vzápětí se s mou holí střetl mocný úder meče a já se ocitl tváří v tvář Eliasovi, který na mě zatlačil takovou silou, až jsem se roztřásl.

„Vzdejte se,“ rozkázal mi skrz zaťaté zuby.

„Nikdy jste nás nechtěli pustit.“

Elias se příkře ušklíbl. Následující údery jsem zaslechl ještě dřív, než dopadly. Ten první jsem stačil vykřýt, ale druhý ne. Padl jsem na kolena.

Ohlédl jsem se a uviděl jsem, jak se nade mnou rozmachuje mečem další voják...

Vzápětí se muž zapotácel a hekl bolestí. Pak se chytil za břicho a já mezi jeho prsty zahlédl černou hnilobu. Zavrával a já za ním uviděl Tisaanah. Il'Sahaj v jejích rukách byl od krve.

„*Nedotýkejte se ho,*“ zařvala. Já mezitím vyskočil zpátky na nohy.

Neměl jsem čas jí děkovat. Neměl jsem čas se ptát. Neměl jsem čas se nadechnout.

Cokoli, co jsem snad mohl říct, přehlušilo řinčení oceli.

KAPITOLA 3

TISAANAH

Násilí sršelo vzduchem jako blesky. Napětí se nejprve pořád zvětšovalo, pak prasklo a vzápětí na nás znovu dolehlo v plné síle.

Udržovala jsem nad sebou kontrolu, ale jen stěží. Reshaye mi cukala svaly, propůjčovala mi svou moc a opíjela mě jí. Navíc vztek, který mě popadl v momentě, kdy jsem viděla, jak se ti muži vrhli na Maxe... bylo až příliš snadné mu podlehnout.

V žilách se mi vzedmula vlna magie, která se mi vlila do konečků prsů a skrz ně do Il'Sahaje.

{To je ale milé přivítání,} zavrčela Reshaye. *{Taková zrádci. Ukážeme jim, koho se rozhodli zradit. Předvedeme jim, co umíme.}*

Vtom mi paží projela bolest. Nestihla jsem se dost rychle vyhnout jednomu z mečů a jeho nabroušená špička mi způsobila mělký škrábanec. Ihned, až příliš rychle, po mně skočil další z vojáků, který už se rozmachoval mečem, ale vzápětí nečekaně ztuhl. Koutkem oka jsem zahlédla Sammerina. V jedné ruce třímал meč, druhou měl zdviženou a zatínal ji v pěst. Vzápětí se voják zhroutil na zem jako hromádka neštěstí.

Díky, snažila jsem se říct, jenže se mi nedostávalo dechu. Ve zlomku vteřiny jsem se otočila a vykryla další útok, potom další a potom už Il'Sahaj začal cejchovat těla útočníků hnilobnými stuhami. Probojovala jsem se k Maxovi, přitiskla se k němu zády a začala bránit jeho slepá místa stejně, jako on bránil ta má. Max je nádherný bojovník a jeho pohyby jsou ladné a zkušené. Přesto žádný z nich nedotahoval do konce a pokaždé na samý závěr strhl ostří stranou od hrdla protivníka a namířil ho na méně citlivá místa. Jeho útoky zraňovaly, ale nezabíjely.

Reshaye nespokojeně zasyčela. *{Je to zbabělec.}*

Plácla jsem ji přes prsty, jimiž se natahovala pro větší a větší díl kontroly, za což jsem zaplatila dalším zalapáním po dechu – někdo mě sekl do stehna.

Zapotácela jsem se. Pak se přede mnou mihl záblesk bílé. Nura. Vklouzla do prostoru, který jsem uvolnila nedokončenou ranou, a zabodla mému protivníkovi ostří do žeber sama. Její magie ji obklopovala jako shluk stínů. I takto krátké, avšak blízké setkání s její mocí ve mně probudilo nepřírozený strach.

Zamrkala jsem a spatřila před očima Esmarisovu kreví zbrocenou tvář.

Zlaté vlasy a do krve rozedřené nehty a místnost plnou oslnivé bílé, bílé, bílé...

Hrůza, kterou pocítila Reshaye, mě div nepřemohla. Stálo mě veškeré psychické síly zatlačit ji zpět do hlubin mysli. Podařilo se mi uhnout dalšímu úderu. I zasadit další ránu, poněkud tvrdší, než jsem chtěla. Z hrudi vojáka ihned vytryskla černá hniloba. Když zavrával blíž ke mně, všimla jsem si, že strniště na tvářích má ještě prořídlé a pleť samou jizvu po akné. Třeštil na mě oči. Oči mladíka.

Na pochybování ale nebyl čas. Nebyl čas na otázky. Ve vteřině se na mě vrhli další vojáci. S pomocí Reshayina hněvu jsem se jimi postupně prosekala. Má temná magie se mísila s Maxovými plameny.

Otočila jsem se a zadívala se skrz bojovou scénu na moře, kde pořád ještě čekala naše loď, na jejíž palubě se stále tísnili naši nevinní pasažéři. Dva z bitevních křižníků už vyplouvaly z přístavu.

Odplujte! chtěla jsem křičet, jako by mě mohli slyšet i na takovou dálku. *Co nejrychleji odplujte!*

Vtom mě někdo srazil k zemi takovou silou, že mi to vyrazilo dech. Tvrdě jsem dopadla na záda. Nade mnou se skláněl Elias, který mě popadl za zápěstí. Jeho tělo bylo ve zbroji příliš těžké, než abych ho dokázala odvalit. Zvědavě se na mě zadíval.

„Kdo jsi?“

Místo odpovědi jsem využila magie a soustředila ji do svých zápěstí. Elias sykl bolestí a pustil mě. Dlaně mu zčernaly hnilobou.

Vyškrábala jsem se na nohy a rozhlédla se kolem sebe. Max stěží odrážel útoky čtyř mužů najednou. Nura byla obklíčená. Sammerin držel v moci své magie sedm mužů, z nichž každý se z jeho okovů postupně vymaňoval. A Eslyn byla doslova zasypaná těly. Z jednoho právě vytahovala kopí, přičemž se jen tak tak vyhnula bodnutí do zad.

Bylo jich příliš. Příliš mnoho.

Zařala jsem pěsti.

{Můžeme to skoncovat,} zašeptala mi Reshaye.

Ale já nechtěla.

{Máme dost velkou moc na to, abychom to ukončily.}

Ne.

{Proč ne?}

Ne.

Mé odhodlání však už viselo doslova na vlásku, když vtom...

Zemí otrásl výbuch.

Spadla jsem na kolena. Zvonilo mi v uších. Někdo mě vytáhl zpátky na nohy a vlekl mě směrem k výbuchu. Už jsem

se chystala zaútočit, když mi do ucha zasyčel ženský hlas: „Já ti *pomáhám*.“

Tou dobou už se kouř zvedl natolik, že jsem si uvědomila, co se děje.

Syrizenky. Víc jak tucet Syrizenek vyskakujících ze vzduchu, jako by prošly nějakými neviditelnými dveřmi. Jedna popadla Maxe a strhla ho z boje pryč, další přiskočily k Sammerinovi, Nuře i Eslyn. A další a další se zjevovaly všude kolem. Na zemi bylo tolik krve, že jsem uklouzla na prknech mola.

„Drž se,“ zašeptala mi do ucha Syrizenka.

„Ale loď...“ začala jsem.

Dořít jsem to už nestačila. Svět kolem mě se rozplynul a zmizely jsme.

Nečekané ticho, jež mě obklopilo, bylo ohlušující. Když jsem znovu otevřela oči, zase už jsem klečela na zemi, jen nebyla mokrá od krve, ale od rosy v trávě, do níž jsem tiskla dlaně.

„Ta mrcha mě spálila!“ stěžoval si zrovna něčí hlas.

„Nestalo by se to, kdybyste nás aspoň trochu varovaly,“ zabručela Eslyn. „Sama jsem byla jen dvě vteřiny od toho, abych Vivian usekla hlavu.“

Otočila jsem hlavu. Max byl vedle mě, taky klečel v trávě. Sotva se vyškrábal na všechny čtyři, hned se na mě zadíval.

„Jsi v pořádku?“ vyhrkl. Přikývla jsem.

Pak jsem se zvedla na nohy a obrátila se k Syrizenkám. Ta, která mě zachránila, blondýna s pihovatými tvářemi, se mračila na černou ránu na svém zápěstí. Zjevně jsem jí ji ušetřila já.

„Naše loď,“ ozvala jsem se. „Uprchlíci, kteří připluli spolu s námi...“

„Loď je v bezpečí,“ odpověděla poněkud netrpělivě. „Ně-

kolik Syrizenek jsme vyslali i na palubu. Navedou ji podél pobřeží. Bylo *toble* vážně nutné...?“

„Co tady děláme?“

Něco na tónu Maxova hlasu mě přimělo se po něm ohlédnout. Taký už vstal na nohy a nyní stál bledý jako stěna, byl úplně jako zkamenělý a zíral přímo před sebe.

Poprvé jsem se taky rozhlédla.

Přímo před námi stála překrásná honosná vila. Obvodové zdi z hladkého bílého kamene měla zdobené zlatem, vlasy a sochami. Čelní stěna byla lemovaná zlatými sloupy, které podpíraly umělecky kovaným zábradlím ohraničený balkon, táhnoucí se po celém obvodu domu s výjimkou průčelí, kde ustoupil obrovským klenutým vstupním bílým dveřím. My jsme stáli před bránou. Před masivní bránou, která perfektně ladila k hlavní budově, a z jejího vrcholu na nás pozorně shlížel bronzový lev.

Za domem se tyčily hory. V dálce jsem rozeznala ještě nějakou zeď a za ní velké čtvercové stavby. Možná se jednalo o kasárna.

Znala jsem to tu.

Znala jsem to tu, přestože jsem tu nikdy nebyla. Znala jsem to tu, jen jsem nemohla přijít na to proč.

Ucítila jsem, jak se Reshaye téměř nervózně zachvěla.

{Od doby, kdy jsem tohle místo viděla naposledy, uplynulo již mnoho dnů,} zašeptala.

Uprostřed bran stála další Syrizenka. Kolem pasu měla uvázanou rudou šerpu, jejíž konce si přišpendlila na ramena tak, aby jí cípy zůstaly viset na zádech. Byla starší než větší na ostatních. Vlasy měla prošedivělé a pevně svázané.

„Pojďte dál,“ oznámila nám. „Král si vás přeje vidět.“

Král?

„Král?“ zopakoval Sammerin.

Dokonce i on vypadal nervózně. Poněkud nevěřícně si prohlížel na sídlo před námi.

Max vypadal, jako by se ani nemohl nadechnout.

„*Co tady děláme?*“ zeptal se znovu.

„Král vám všechno vysvětlí,“ odpověděla mu postarší Sy-rizenka klidně. „Pojďte dál.“

„Já nikam nejdu.“

S těmi slovy Max zaťal zuby a zadíval na mě. Z očí mu šlehalý zuřivé blesky a mě ráz na ráz zaplavily vzpomínky.

Jeho vzpomínky.

Vzpomínky na jeho černovlasé sourozence, kteří mu běží vstříc, aby ho právě u téhle brány přivítali. Vzpomínky na otcův zářivý úsměv a matčino objetí.

Vzpomínky na Reshayin hněv. Vzpomínky na jejich těla.

Tady, přímo v tomhle domě.

Ocitli jsme se v Korviu, v Maxově domově.

Anserra na Maxe kývla.

„Říkal, že tobě se tady líbit nebude. A taky říkal, že čím dřív si s ním přijdeš promluvit, tím dřív odsud budeš moct zase odejít.“

Max se zadíval před sebe a zaťal zuby tak, až se mu roz-trásly čelisti.

„*On?*“ procedil skrz zaťaté zuby.

Byla to Nura, kdo mu odpověděl. „Kdo myslíš?“ zavrčela. „Ten zmrď Zeryth Aldris.“

KAPITOLA 4

AEFE

Kdysi dávno jsem bývala princeznou. Tehdy jsem byla ještě dítě. Příliš malá, než abych věděla, že tuhle moc, tuhle jistotu, nemám považovat za naprostou samozřejmost. Své postavení jsem stejně jako většina dětí vnímala jako stálé a neměnné. Neptala jsem se, zda si ho zasloužím, nebo ne. Nebála jsem se, že bych ho kdy mohla ztratit.

Ani jsem k tomu neměla důvod. Byla jsem přece teirnessou Domu Obsidiánu, dědičkou největší moci nejvýznamnějšího ze všech feyských rodů. Pokud ve vás vůbec něco může vzbudit dojem nedotknutelnosti, pak je to právě tohle. Bydlela jsem v nádherném pokoji vytesaném z lesklého černého kamene vysoko na útesech, kde měl Dům Obsidiánu svoje sídlo. Měla jsem ten nejúžasnější výhled. A všechno jsem to brala jako naprostou samozřejmost.

Vznášela jsem se tak vysoko nad zemí, že mě nikdy ani nenapadlo podívat se dolů.

Takto jsem prožila deset let. Opájela jsem se pohodlím, mocí, a především láskou. Nyní mi to připadá jako z jiného světa. Jen jako krutý sen, který se zrodil v osamělé mysli.

Možná to opravdu *byl* sen, protože když skončil, skončil stejně rychle, jako když vás probudí hrom.

Odjakživa to byl jen ukradený čas. Nikdy jsem se tímto titulem neměla honosit. Má krev byla poskvrněná. Prokletá. Nevhodná.

Jedné noci jsem usnula jako teirnessa a probudila se s otcovýma rukama kolem krku. Možná mě tehdy za to, co jsem, měl zabít. Ale on mě místo života připravil o titul.

Nejvíce mě na tom fascinovalo, jak hladce to celé proběhlo. Ráno už celý můj dosavadní život patřil mé sestře, jako by jedna princezna mohla bez mrknutí oka nahradit druhou a svět se nerušeně točil dál, zatímco já padala, padala a padala z výšin své moci, aniž bych se mohla dívat kamkoli jinam než dolů.

Kdysi jsem bývala princeznou.

Ale to je už dávno a od té doby nebylo dne, kdy bych znovu tvrdě nedopadla na zem.

Praštila jsem se hlavou o kamennou podlahu, až mi zadrnčely zuby, začalo zvonit v uších a před očima se mi roztančily mžítiky.

Pousmála jsem se. Mezi zuby mi proteklo cosi teplého, co mi začalo stékat po bradě do kaluže na zemi. Ještě další vteřinu jako by se všechno odehrávalo zpomaleně.

Pak jsem si všechno uvědomila, ráz na ráz. Pach potu a rozlitého vína. Hlasité výkřiky opilých diváků, štěrk pod nohama. Stejně drsný štěrk pod rukama, když jsem se znovu zvedla, chladný dotek vzduchu na tváři, když jsem se otočila, a taky...

A taky bolest, která mi vzplanula v kloubech na ruce, potom co jsem jimi udeřila do ostře řezané, kostnaté tváře. Zapotácel se. Můj protivník byl sice větší než já, ale taky

vyhublý a netrénovaný. Vrhla jsem se na něj s vyceněnými zuby a z dásní mi vyjely ostré špičky.

Uhnul, jen ne dost rychle. Zakousla jsem se mu do špičky ucha, až zavyl bolestí.

Vyprskla jsem kus jeho ušního lalůčku na zem spolu s jeho krví, a než stačil vstát...

„Aefe!“

Ten hlas mě přimrazil na místě.

Ohlédla jsem se a v davu přihlížejících spatřila dobře známou a velmi špatně naloženou tvář.

Ten okamžik bohatě stačil na to, aby se můj čerstvě nesoumný protivník vyškrábal na nohy a uštědřil mi drtivý úder do hlavy, až se mi před očima roztočil celý svět.

Moje tělo se svezlo k zemi jako domeček z karet. Všechno zalila šed. Jakmile se mi vrátil zrak, spatřila jsem Siobhan, svou velitelku. Stála nade mnou, statné paže zkřížené na prsou. Vrtěla hlavou, až se jí kolem obličeje rozvlnily tmavé vlasy.

„Jestli se chceš nechat vyloučit kvůli prachsprosté rvačce, měla bys aspoň vyhrát,“ poznamenala.

„Navážel se teirnessy,“ procedila jsem. Ačkoli jsem nechtěla, ztěžka jsem oddechovala.

„A ty ses rozhodla obětovat a ukázat mu, že jeho úsudek je mylný?“ prohodila a s opovržením se ohlédla na mého protivníka, který chrlil do okolí jednu nadávku za druhou a šátral po zakrvácené zemi ve snaze najít svůj ukousnutý ušní lalůček. „Každopádně to vypadá, že se napravil.“

„Já...“

„Nestojím o žádné výmluvy. Zvedej se. Val. Hned.“ S tím po mně hodila můj kabátec a trefila mě jím do břicha, až jsem sykla bolestí.

Siobhan se už začala otáčet, ale zatímco jsem se pracně zvedala na nohy, ještě se na mě ohlédla a probodla mě pohledem svých karmínových očí. „Tím, že svého výcviku vy-

užíváš na místě, jako je tohle, sama urážíš teirnessu, protože v zájmu její úctyhodnosti legitimizuješ tuhle frašku. Prohrou navrch urážíš samu sebe.“

Stiskla jsem zuby a zaryla oči do země, jako by si zavazování tkaniček najednou žádalo mou plnou pozornost.

Ano, kdysi jsem bývala princeznou. Dnes už nejsem. Nejspíš je to tak nejlepší. Na takovou roli jsem se beztak nehodila. Jsem příliš vznětlivá, příliš upřímná a příliš temperamentní. Dům Obsidiánu bude silnější, stabilnější a ve větším bezpečí, dokud se bude poskvřna mojí maličkosti držet co nejdál od trůnu. Já budu svůj příběh psát krví na hospodské podlahy, nikoli okrasným písmem na královské výnosy.

A přesto. Občas, ve chvílích jako tato, jsem se neubránila pohledu do minulosti a stesku.

Než jsem se posbírala ze země, Siobhan už byla pryč.

Val se nacházel téměř míli od okraje Obsidiánových palisád. Tak daleko, že když jste se na ně ohlédlí, zjevily se vám v září zapadajícího slunce v celé své dramatické kráse. Připomínaly mi hvězdami posetou noční oblohu. Tak černé, až zářily.

Tenhle dojem ještě umocňovaly stříbrné linky vlnící se po kamenném povrchu. Zdálky vypadaly jako zdobné kovové dekorace. Dokud na ně slunce nezasvítlo v jednom konkrétním úhlu, ani nebyly vidět. Zblízka však člověk rozpoznal, že ve skutečnosti se jedná o tisíce a tisíce jako dlaň velkých, stříbrem pečlivě vylitých rytin. Každá jedna linka sestávala z mnoha takovýchto rytin a ta nejdelší se táhla stovky metrů po celé délce skalní stěny a splétala se s vlákny jiných příběhů. Mnoho z nich vyprávělo nesmrtelné báje, legendy o bozích a hrdinech, o původu našich králů a královen. Mnohé však zaznamenávaly až nečekaně světské události. Narození dítěte, vyprávění o svatbě nebo o nějaké rodinné historce, která se předávala z generaci na generaci. To vše mělo stejnou váhu.

Obsidiánové palisády byly naším domovem a všichni Sidnejové na ně hleděli s pýchou a hrdostí. Já však nebyla tolik hrdá ani na svůj domov, ani na svůj lid, ani na velké činy svých předků, jako spíš na ty příběhy. Příběhy, jichž jsme si cenili tolik, že jsme si vyprávění o nich vyryli do našeho domova i na svá vlastní těla.

„Aefe.“

Siobhan mě oslovila tak příkře, že Rhee, moje klisna, polekaně zaškubala otěžemi a nadhodila mě v sedle do vzduchu. Otočila jsem k veliteli hlavu a střetla se s jejím hluboce nespokojeným pohledem.

„Co?“

„Ona se mě ještě ptá *co*,“ odfrkla si. „Už si s tebou vážně nevím rady.“

„Omlouvám se, já...“

„Přesně v tom je ta potíž, Aefe. *Omlouváš se*. Omluva znamená, že přijímáš svůj díl odpovědnosti. Znamená, že si něco vyčítáš a příště máš v úmyslu se zachovat lépe. Když ses mi omluvila prvně, věřila jsem ti. Ale teď?“ Zpražila mě kameným pohledem sršícím analytickým soustředěním predátora. „Teď už si nemyslím, že se omlouváš. Myslím, že svého jednání lituješ, ale neřekla bych, že máš sebemenší zájem na něm cokoli změnit. Protože kdybys ho měla, už bys to dávno udělala.“

Spolkla jsem bolest, kterou ve mně její slova vyvolala, s povzdechem uvolnila tkaničky koženého rukávu, vyhrnula si ho k lokti, napřáhla paži k ní a čekala.

Siobhan se na mě odmítavě podívala.

„Dej to pryč,“ řekla nakonec. „Beztak už na ní nemáš místo.“

„Ale...“

„Nemáš, tak ji dej pryč.“

Zaváhala jsem, ale nakonec jsem paži opět svěřila.

Siobhan neměla úplně pravdu, ale blížila se jí. Každíčký kousek mého předloktí už byl označený neprostupnou sítí

černých křížků překrývajících jiná tetování. Jeden černý křížek za každé porušení pravidel, za každou ostudu, které mi centimetr po centimetru ukradovaly z kůže volný prostor pro příběhy o hrdinstvích.

Mezi Sidneji není většího trestu než smazání příběhu – nebo ještě hůř, smazání potenciálu pro nový.

Když se podívám na svou paži, občas mám pocit, jako by mě někdo udeřil. Všechny mé přestupky se postupně sčítaly. Každý výbuch emocí, každá ztráta sebekontroly. Všechna ta zoufalá touha stát se součástí příběhu, který by stálo za to vyprávět, končila akorát tím, že jsem z něj ukradovala.

Stiskla jsem zuby, stáhla si rukáv a schovala všechny křížky pod kůži.

„Dlouho už tě hájit nedokážu, Aefe,“ varovala mě Siobhan tiše, „čepele si mezi sebou nemohou nechat nikoho, kdo je tak nepředvídatelný. Je to nedůstojné. A nebezpečné.“

Srdce se mi sevřelo hrůzou. Vytřeštila jsem na ni oči. „Nemůžete mě vyloučit, Siobhan!“

„Velitelko,“ opravila mě stroze. „Oslovuj mě, jak máš.“

Její výtka zůstala viset ve vzduchu jako těžké ostří. Já se mezitím snažila dát dohromady dost na to, abych se odvážila promluvit. Cítila jsem, jak mě Siobhan probodává pohledem, ačkoli jsem se mu nedokázala postavit. Nebyla tou nejobdivuhodnější, nejnebezpečnější ani nejušlechtilejší z velitelek čepelí, ale byla sebejistá a krásná, což ji činilo nejvíce znepokojivou. Pokud si na vás udělala špatný názor, nezakládal se na vrtkavých vášních nebo pýše, nýbrž na pečlivém zvážení na přesných miskách vah. Mezi velitelkami se našly takové, které mě neměly v lásce. Ale o těch jsem si ve vzteku mohla říkat, že mě nemusí z nějakých osobních důvodů. Jenže Siobhan? Pokud dospěla k závěru, že nestojím za nic, mohlo to znamenat jedině to, že je to pravda. Možná proto jsem tolik stála o její přátelství a respekt. Protože jsem věděla, že má velkou cenu.

Siobhan se na mě zadívala trochu smířlivěji. „Část mého já si říká, jestli mezi čepele vůbec chceš patřit.“

„Samozřejmě že chci,“ vyhrkla jsem. „Musím.“

„Proč?“

„Nikdo není pro královskou rodinu důležitější než čepele,“ řekla jsem. „Nikdo jí neslouží věrněji. Nikdo není víc ho-
den její důvěry.“

Přísahala bych, že se Siobhan mihl v očích soucit. „Ty přece nemusíš královské rodině *sloužit*, Aefe. Vždyt do ní pa-
tríš.“

„Obě víme, že to není pravda.“

„Je to pravda. Bez ohledu na to, co tvrdí tvůj otec.“

*Mathi*ro. Proč jen mě tak bolelo slyšet to takhle bez obalu, jako by to bylo tak snadné? Byla jsem vnitřně rozervaná. Jedna část mého já byla dojatá, že to tak vidí, zatímco druhá chtěla hned přispěchat s otcovou obhajobou. Nebyla to ko-
neckonců jeho chyba, že jsem se pro trůn nehodila.

V jejích slovech se však možná přece jen skrýval kousek pravdy. Možná jsem ve skutečnosti vůbec nechtěla být čepe-
lí a chtěla jsem jen dokázat, že za něco stojím. Připadala jsem si jako kočka, která nosí otci k nohám mrtvé krysy. *Podívej, co jsem ti přinesla. Teď už mě máš rád?*

Raději jsem na to nemyslela.

„Na tom nezáleží,“ povzddechla jsem si. „Nemůžu to místo ztratit. Tak mi řekni, co mám dělat, abych si ho udržela.“

„Nepřísluší mi, abych tě zachraňovala před špatnými roz-
hodnutími. A i kdyby ano...“

Vtom jsem cosi zaslechla. Zadívala jsem se k lesu, k husté
hradbě zeleně táhnoucí se před námi.

„... tak tě nemůžu přinutit, aby ses změnila, ani ti říkat,
jak to máš udělat.“

„Ššš,“ zašeptala jsem.

„Tohle nemůžeš jednoduše umlčet, Aefe...“

„Velitelko, *poslouchej*.“

Zamračila jsem se a natáhla uši.

Tam. Znovu. Ten zvuk, o němž jsem si předtím ani nebyla jistá, že jsem ho vážně slyšela. Tichý chroptící hlas, tak vzdálený, že se v lese téměř úplně ztrácel. Slabounké zvuky pohybu. Vyměnila jsem si se Siobahn pohled a obě jsme sjely rukama k jílcí mečů.

Mluvit nebylo třeba. Pomalu jsme sesedly a vydaly se do houští. Našlapovaly jsme rozvážně a zcela neslyšně.

Zvuk se pomalu blížil. Rozhodně se jednalo o něčí hlas. Ale co říkal? Nedokázala jsem si to mumlání spojit ve slova.

„*Sá-tá-ná... gá... Sá...*“

Další dva kroky.

A vtom mi to došlo.

„*Satanaga*,“ hlesla jsem. „Ten hlas se doprošuje *satanaga*.“

Satanaga, prosba o pomoc, o útočiště, která je uznávaná napříč mezi všemi rody... a na niž se lze odvolat jen v té největší tísní.

Siobhan vytřeštila oči a v zájmu nutnosti odhodila opatrnost a začala se rozhlížet kolem dokola. „Mluv!“ vykřikla. „Ohlašujeme naši přítomnost! Jsme čepele Sidnejů! Slyšíme tvou žádost!“

Pak se mocně rozmáchla mečem a řála do houští, čímž jsme se prosekaly až na bažinatou mýtinu. Zalapala jsem po dechu.

Před námi ležela těla.

Kdybych musela hádat, řekla bych, že tucet nebo možná i víc. Táhla se mokřadem jako hrůzostrašná krvavá stopa. Muži, ženy i několik dětí. Až na zrzavého muže, který nám byl nejblíží, leželi zcela bez hnutí. Jedno z těl se natahovalo rukama vpřed, jako by se odtamtud snažilo odvléct dál. Jiné tisklo ruce k břichu, z něhož mu prýštila purpurová krev.

Zrzavý muž sotva znatelně zvedl hlavu a zadíval se do našich zděšených očí.

„*Satanaga*,“ hlesl.

„*Mathiuro*, jsou snad mrtví?“

Vyhrkla jsem to dřív, než jsem se stačila ovládnout. Pak jsem klesla k muži, který na mě hleděl zastřeným pohledem, na kolena.

Zavrtěl hlavou, slabě, nicméně zoufale.

„Jeď zpátky do Palisád,“ vyštěkla Siobhan. „Na základnu. Přiveď pomoc. *Hneð*. Pokud ti lidé ještě nejsou mrtví, jestli nikdo rychle nezakročí, brzy budou.“

Sama už stála po kolena ve vodě a snažila se z ní těla vytáhnout. Začala jsem se zvedat, jenže muž s kaštanově měděnými vlasy mě chytil roztřesenými prsty za rukáv. Podívala jsem se na něj. Zjevně bojoval o vědomí.

„Vem... mě...“

„Já se vrátím,“ slíbila jsem mu.

„*Prosím*,“ vyrazil ze sebe. „Musí to... *vidět*.“

Vážně si to myslel? Vážně věřil, že Obsidiáni jsou tak chladní a natolik bez srdce, že jim nepomohou, dokud na vlastní oči neuvidí jejich vnitřnosti?

Nedokázala jsem ho tam nechat.

Vstala jsem, chytila malou kovovou píšťalku, kterou nosím kolem krku, a zapískala na Rhee. Jakmile ke mně lesem docválala, vyzvedla jsem muže co nejopatrněji z bažiny. Třásl se tak, že mi div nevyklouzl z rukou, a jeho horká krev se mi začala vsakovat do oblečení. Tolik, tolik krvácel.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem a posadila ho Rhee na hřbet. Jen tiše zachroptěl. Když jsem se pak vyhoupla do sedla za něj a pobídla Rhee do co nejrychlejšího cvalu, snažila jsem se k němu tisknout, abych mu pomáhala udržet rovnováhu.

Rozletěli jsme se mezi stromy. Stačil letmý pohled, abych si všimla, že má na sobě typicky stríženě sako s vysokým límecem prošitým bronzovou nití a zezadu na krku má vyteťovanou trojúhelníkovou pečeť.

Byl to Kameník. Člen malého, avšak respektovaného rodu

a – přestože sídlil na míle daleko – nejbližšího souseda Obsidiánů. To se mi nelíbilo.

Copak se sem dovlékli *sami*?

„Kdo vám to udělal?“ zašeptala jsem. Vystřelili jsme z lesa. Před námi se zjevil val a za ním i lesklá černá Palisád. „Co se stalo?“

Nečekala jsem, že mi odpoví. Můj společník už visel Rhee na šíji a jeho krev se vsakovala i do její srsti. Ještě otočil tvář, jen natolik, abych zahlédla obrysy jeho profilu a záblesk zelené duhovky.

„Lidé,“ hlesl.

Lidé?!

Pokud vím, tak s lidmi nebyl žádný z rodů v kontaktu už stovky let. Navíc v porovnání s Feyi jsou lidé velmi slabí. A v té bažině jsem napočítala přinejmenším deset pobitých Feyů.

To není možné.

„Promluvíme si o tom později,“ řekla jsem.

Muž pak zašeptal cosi nesrozumitelného.

Naklonila jsem se k němu blíž. Už jsme proletěli branami a vjeli do známého stínu Palisád.

„Cože?“

„Jsem třináctý,“ zamumlal. „Následník koruny.“

Pak jeho tělo zmalátnělo a utichl docela.

KAPITOLA 5

MAX

„Jsem tak rád, že jste se sem dostali v pořádku, i přes všechno to... vzrušení. Na moři k vám naše dopisy očividně nedoputovaly. Posadte se. Najezte se. Musíte mít hlad.“

Zeryth stál v čele stolu a pokynul nám, abychom se posadili. Uprostřed tabule se skvěly umně naaranžované podnosy s jídlem. S kuřetem, rybou, rýží, chleby, krájeným ovocem i šťavnatým červeným masem, které se ve světle svíc jen lesklo. K tomu stolu by se pohodlně vešlo třicet lidí, přesto nám připravili pět židlí na jednom konci. Poblíž druhého seděl se sklopenýma očima Tar, Sesrin valtainský poradce. A v čele stál Zeryth, který zářil svým šarmantním úsměvem.

Zeryth na místě, kde sedával můj otec, ve slavnostním jídelním sále mého rodinného sídla.

Zeryth Aldris s *korunou* na hlavě.

Zuřil jsem tak strašně, že jsem se sotva zmohl na slovo.

„Co tady děláme?“ zeptal jsem se znovu.

Mou otázku však přerušilo svištění vzduchu. Kolem ucha mi proletěly tři stříbrné záblesky. Tak rychle, že mi rozevlály vlasy.

„Ty *baðe*,“ vyprskla Nura

Ve zlomku vteřiny se už Zeryth nakláněl nad stůl, mnul si šíjí a ohlížel se přes rameno na tři vrhací nože, které se zabodly do tapety za ním.

Nura stála vedle mě jako zkamenělá a z ledových očí jí sršel vztek.

„Vítej zpět, má nejdražší pobočnice,“ pravil Zeryth sladce.

„To v sobě nemáš ani špetku studu?“

„Ve srovnání s kým? S tebou? S tebou, která se mě ani ne během prvních třiceti vteřin pokusila zavraždit?“

Nura minula záměrně. Škoda.

Pořád ještě jsem se nezmohl na slovo. Výjimečná situace.

„Musíte nám vysvětlit mnoho věcí, Zerythe,“ ozvala se Tisaanah tiše, nicméně se smrtelnou vážností. Zrádce si zachoval úsměv na tváři a znovu se narovnal.

„To vskutku musím. Posadte se a promluvíme si.“

Posaďte se. Zvláštní, že právě po těchto jeho slovech jsem se hořce zasmál.

Zerythův úsměv zamrzl.

„Pobavilo tě snad něco?“

„Zeryth Aldris mě právě s korunou na hlavě pozval na večeri *v mém vlastním rodném domě*. Pobavilo není výraz, který bych použil, ne.“ Ani jsem si neuvědomil, že jsem se předklonil, dokud jsem neucítil pod dlaněmi mahagonové dřevo jídelního stolu. Pod levým palcem jsem pořád ještě rozpoznal škrábanec, který na desce před nějakými patnácti lety udělal Variaslus, když něco škrábal hrotem pera na příliš tenký pergamen.

Dnes tady seděl Zeryth a *mně* dovoľoval sednout si taky.

„Kde je Sesri?“ zeptal se Sammerin.

„Co děláme právě tady?“ dodal jsem, protože přes to všechno, co se dělo, to byla jediná otázka, k níž jsem se pořád vracel.

Nečekal jsem však tu nonšalanci, s níž nám Zeryth bez sebemenšího zaváhání odpověděl: „Královna Sesri je mrtvá.“

S tím si ukousl sousto steaku a začal hlasitě přežvykovat. „Jezte. Ať to všechno nepřijde nazmar.“

Všichni jsme si omráčeně sedli a mlčeli. Všechny páry očí se obrátily k Tarovi, který jako by se snažil splynout s židlí. Zíral do prázdného talíře. Jeho oči byly zcela prosty jakéhokoli výrazu.

„Měla nehodu na koni,“ prohodil Zeryth. „Byla to hrůza.“

„Nehodu,“ zopakoval suše Sammerin.

Zeryth zvedl obočí, odložil vidličku a pokračoval. „Sesri vkládala do řádů velkou naději. Tar byl koneckonců jejím nejbližším poradcem,“ řekl a poukázal na Valtaina sedícího vedle něj, který dál urputně hleděl do stolu. „Sesri samozřejmě ještě nestihla zplodit dědice a vzhledem k jejímu věku bylo pravděpodobné, že ještě dlouho nestihne. Před svou smrtí proto podepsala dekret, v němž v případě své náhlé smrti slíbila předat korunu nejvyššímu veliteli řádů, který by zastával funkci regenta. Tím pádem...“

Zeryth si sáhl do náprsní kapsy a vytáhl list složeného papíru, který na stole rozložil a poslal ho směrem k nám. Natáhl jsem krk a přečetl si ho.

Z moci mi svěřené já, královna Sesri, první svého jména, jež nemá žádné dědice, prohlašuji, že v případě mé smrti...

Zbytek odstavců zdobně napsaných vzletných frází jsem jen přeletěl očima, až jsem se dostal k závěru, kde se nacházelo nejdůležitější sdělení:

... koruna přejde do rukou nejvyššího velitele řádu Půlnoci a řádu Úsvitu, jelikož právě on slouží Aře nejoddaněji a je k vládnutí nejpovolanější.

Pod tím stál Sesrin podpis.

„Pro mou pobočnici však nic z toho není žádným překvapením.“ Ani jsem se nemusel dívat. Ten pyšný sarkastický úšklebek jsem ze Zerythova hlasu doslova slyšel. „Copak vám nic neřekla?“

Jakmile jsem si to uvědomil, jako by na mě padl studený stín.

Kvůli čemu? Kvůli trůnu nějaké rozmazlené třináctileté holky? zeptal jsem se Nury teprve před pár týdny během naší cesty do Threllu. Najednou mi to do sebe všechno zapadlo. Ti dva – Zeryth a Nura – Sesri jen využívali. Využívali ji k tomu, aby určité šlechtice nahradili jinými, kteří budou jejich věci nakloněnější. K tomu, aby z ní udělali někoho tak nenáviděného, že lidé přivítají jakoukoli alternativu s otevřenou náručí.

Nura po něm ty nože nevrhla proto, že ukradl trůn, ale že to udělal *bez ní*.

Zvedl jsem oči. Tisaanah už Nuru probodávala pohledem, ale ta se ještě pořád nepodívala na nikoho jiného než na Zerytha a jakékoli další reakce skrývala pod příkrovem ledu.

„Ještě jsi mi neodpověděl na otázku,“ procedil jsem. „Co děláme zrovna...“

„Kdybys měl trochu trpělivosti, Maxantarie, slyšel bys, jak vám vysvětluji, že *tady* jsme proto, že je stále potřeba odvést lví podíl práce. To vážně nikdo nebude jíst? Ne?“ povzdechl si, vstal, sáhl do kredence pro nějaký svitek, dramaticky odsunul své prostírání a rozvinul pergamen na stole. Byla na něm mapa Ary. Rudou barvou byla zvýrazněna větší města a největší kruh se rozprostíral kolem toho hlavního.

„Jak jste se mohli sami přesvědčit,“ začal, „Sesri prohlásila v případě své smrti za právoplatného dědice koruny nejvyššího velitele řádů – tedy *mě*. Ale dalo se očekávat, že mnoho z jejích bratranců se s touto realitou nebude chtít smířit. Zejména Atrick Aviness. Krátce po oznámení mého nástupnictví jsem se vydal na sever, abych upevnil své postavení mezi ryvenajskou šlechtou a shromáždil loajální vojáky,“ řekl a šlehl po mně pohledem. „Všichni víme, že vojenským centrem severu je právě Korvius. Tvá teta Lysara byla nadšená, že smí hostit nového krále. Zvláště když se doslechla, že mám tvou podporu.“

„Lysara,“ zopakoval jsem.

Zatraceně, kdo taky jiný. Nepřekvapovalo mě, že se má mizerná teta rozhodla Zerytha hostit. Přesto jsem však cítil jistě... bylo to zklamání? Na vteřinku si část mého já říkala, jestli...

„Jistě sis nemyslel, že by mě sem pozval Brayan,“ prohodil Zeryth.

Kdepak, to byla směšná myšlenka. „Ten by to neudělal.“

„Ne, neudělal,“ ohrnul Zeryth nos.

Pokud jsem věděl, můj starší bratr v Aře nebyl už dobrých deset let. Nemohl se dočkat, až rodné sídlo opustí a vypraví se za dobrodružstvím do Besrithu. Nějaká teta ho nezajímala. Ne že bych mu to mohl vyčítat.

„Nuže,“ odkašlal si Zeryth a tón jeho hlasu poněkud zhořkl. „Připouštím, že opustit palác takto záhy byl omyl. Podcenil jsem loajalitu části obyvatel hlavního města ke královské pokrevní linii. Zatímco jsem byl pryč, zmocnily se ho Avinessovy síly. Což je samozřejmě jen malé zaškobrtnutí. Vzhledem k tomu, že máme větší zdroje.“

S tím se významně podíval na Tisaanah. Zaskřípal jsem zuby. Tisaanah jeho pohled opětovala s vražedným chladem.

„Věděl jste, co náš čeká na Mikovově panství,“ prohlásila tiše. „S Ahzeenem Mikovem jste bojoval. Věděl jste, že má na řady vztek. Věděl jste, že pozvánka na tu oslavu byla past. A o ničem z toho jste se nám nezmínil. Doufal jste, že někteří z nás odtamtud nevyvážnou živí? Nebo nás to mělo jen zaměstnat, abyste mohl v klidu ukrást arskou korunu?“

„Tu pozvánku jsem považoval za běžnou pozvánku. Navíc jsem měl velkou víru ve tvé schopnosti. Zdá se, že jsem se nemýlil. O tom, co se tam seběhlo, jsem už slyšel pár neuvěřitelných věcí,“ řekl, přičemž se podíval na mě. „Velice zajímavých věcí.“

„A i po tom všem čekáte, že pro vás půjdeme dobýt hlavní město a předáme vám ukradený trůn,“ dodala Tisaanah.

Jako bych viděl, jak se jí v hlavě otáčejí všechna kolečka na plné obrátky.

„Proti takovému popisu stavu věcí se ohrazuji,“ bránil se Zeryth a usadil si korunu na hlavě ještě pevněji. Působila na něm trochu zvláštně. Jako by mu s ní nebylo úplně příjemně. „Ale jinak ano. Ty povstalce, kteří se staví proti právoplatnému nástupnictví, samozřejmě rozdrtíme.“

„Povstalce?“ odfrkla si Nura. „Mluvíš, jako bychom se bavili o bandě poblázněných ozbrojenců. Přitom Atrick Aviness má jednu z nejbojeschopnějších armád v celé Aře, možná dokonce na celém světě. Navíc na té tvojí mapě vidím přinejmenším pět dalších tradičních rodů.“

Měla pravdu. Červenou barvou na ní byly označeny jedny z nejstarších a nejmocnějších oblastí celé Ary. Nižak mě nepřekvapovalo, že právě tyto rody se proti Zerythově vládě stavěly na odpor nejvíc. Zánik královské pokrevní linie by pro některé z nich znamenal zánik jejich vlastního práva na moc. Ale i bez toho by se proti němu většina postavila čistě jen z principu. Zeryth získal v rámci řádů velikou moc, to ano, ale pořád přišel z ničeho. Strpět na arském trůnu nějakého nýmanda bez rodokmenu bylo pro většinu zdejší šlechty ohrožením jejich samotného způsobu života.

„Pokud navrhuješ, abychom na hlavní město vyrazili teď hned,“ upozornil jsem ho, „tak nás čeká krveprolití. Bez ohledu na to, jak velkou... máme moc.“ Neuniklo mi, jak zálibně se na Tisaanah, a dokonce i na mě díval.

„A jak bys to udělal ty?“

Záměrně jsem mlčel. Samozřejmě jsem měl v rukávu odpověď. Ale nehodlal jsem Zerythovi Aldrisovi *radit*, jak nejlépe dobýt Aru.

Místo mě se ozvala Nura.

„Kdyby hlavní město držela čistě jen armáda Avinisse, pak by se ti ho *možná* mohlo podařit dobýt snadno. Ale to bys z jeho seznamu spojenců musel vymazat přinejmenším rody Gridotů, Lishanů, Varnillů a Archerathů,“ řekla a ukázala

na mapu. „Mají silné armády, a navíc hluboké konexe mezi šlechtou. Bez nich se Avinessovy síly rozpadnou.“

Zeryth přikývl. „Taky myslím. A proto zvolíme tento přístup. Tisaanah mi pomůže odstranit z cesty Varnilly a Archerathy. Ty s Maxem se postaráte o Gridoty, Lishany a pár menších rodů rozesetých po pevnostech tady na západě.“

Vyměnil jsem si s Tisaanah rychlý pohled.

„To ani náhodou,“ prohlásil jsem.

„Pokud se vám z nich podaří udělat spojence,“ přidala se Tisaanah, „budete daleko silnější, než když je jednoduše rozprášíte. Místo abyste jejich moc zničil, ji budete moci asimilovat.“

Poznal jsem, že dokonce i ona sama si uvědomuje, že její návrh je nerealistický. Já však znal arskou vyšší třídu dost dobře na to, abych si byl jistý, že nerealistický je slabé slovo. Jednalo se o čiré šílenství. Ti lidé by raději obětovali život svůj a tisíců svých mužů, než aby poklekli před někým jako Zeryth.

Zeryth nás zpražil pohledem, který říkal, že si to taky dobře uvědomuje. V tu chvíli na mě dolehla hnusná realita. Nakonec to všechno bylo jenom pro tohle. Všechny ty manipulace, Tisaanahin krevní pakt. Tohle je ta válka, kterou má bojovat. Otroctví, k němuž ji upsal. Čeká ji zabíjení ve jménu Zerytha.

Nehodlám ji opustit. Ani na minutu.

„Já tu jsem proto, abych udržel Reshaye pod kontrolou,“ řekl jsem. „Nic víc. Nehodlám projít celou zem křížem krážem a shánět ti podporu mezi šlechtou.“

„Nechme už té přetvářky. Každý člověk v tomhle sále ví, proč tady jsi. Kvůli Reshaye to není,“ prohlásil Zeryth, naklonil se nad stůl a jeho úsměv se vyostřil tak, že se ve mně začala vařit krev. „Nejsem tak pyšný, abych nedokázal uznat, že jsi vynikající bojovník, Maxantarie, a fenomenální mág. Mít tě v čele by bylo poctou pro každou armádu, včetně té mé.“

Ale,“ dodal a ohrnul ret, „pokud jen maličko vybočíš z řady. Pokud budeš mou pozici oslabovat. Pokud se na mě třeba jen špatně *podíváš*, postarám se, aby těch následujících pět let bylo těmi nejhoršími z jejího života. A vzhledem k tomu, že znám její minulost, moc dobře vím, o čem mluvím.“

Slyšel jsem, jak Tisaanah stojící vedle mě rozechvěle vydechla.

Vzplála ve mně taková zášť, že mi zevnitř spálila žilní stěny. Na okamžik jsem opravdu uvažoval, že ho zabiju, přímo tady, přímo teď. Šlo by to. Nikdo z přítomných by mi v tom nebránil.

Zerythovi zajiskřilo v očích tak, že jsem hned poznal, že přesně ví, na co myslím.

„Ještě bych ti rád ukázal jednu věc,“ dodal, rozepnul si manžetový knoflíček a vyhrnul si rukáv saka. Na předloktí měl tetování. Ten symbol jsem neznal. Sice se podobal stragramu, ale byl ještě chaotičtější a zkroucenější. Jednotlivé čáry procházející jeho středem, se do sebe zaplétaly tak hustě, že jsem mezi nimi nedokázal rozeznat původní tvary. A kolem dokola ho lemovaly zubaté znaky. Mohlo se jednat o slova, ale s takovým písmem jsem se ještě nikdy neseťkal. Černý inkoust se do Zerythovy mléčně bílé kůže vpíjel ve výrazných, temně fialových odstínech.

„Pěkné,“ odtušil jsem. „Vážně moc hezké, Zerythe. Zdá se ale, že ti tam bují infekce.“

„To není obyčejné tetování,“ pravil Zeryth. „Je to zaklínadlo. Kombinuje v sobě mou krev a krev Tisaanah. A svazuje její život s tím mým. Pokud zemřu já, zemře i ona.“

Na okamžik mi přestalo bušit srdce. Střelil jsem pohledem po Tisaanah a všiml si, jak vytřeštila oči.

„To je nemožné,“ vyhrkl jsem.

Zeryth si rukáv s úsměvem opět stáhl. „Nic není nemožné, Maxi. Což by si lidé v tomhle sále měli touhle dobou už zatraceně dobře uvědomovat.“

Nemožné, trvala dál na svém část mého já a zoufale toužila po tom, aby měla pravdu. *Něco takového nelze provést. Je to nemožné.*

Tisaanah se mezitím pohnula tak tiše, že jsem si ani neuvědomil, že popošla vpřed, dokud se neopřela rukama o stůl a nenaklonila se k Zerythovi. Na tváři měla masku klidu, avšak oči jí sršely tak, jako by v nich něco vzplálo.

„Podepsala jsem ten váš pakt,“ řekla tichým, přesto příkrým hlasem. „Budu v té vaší válce bojovat. Nemám na výběr. Vězte ale, že jsem porazila mocnější muže, než jste vy, Zerythe. A že díky jejich touze po moci to bylo nakonec vždy o to snazší.“

„Nehledej v tom nic osobního,“ bránil se Zeryth. „Jen realisticky hodnotím případná rizika a snažím se pojistit. Nedělejte, že kdyby na mém místě stál kdokoli z vás, jednali byste jinak.“

Ne, nejednal bych jinak. Přesně proto bych se na jeho místo nikdy nedostal.

Zeryth znovu přešel prsty po koruně, přičemž se mu ve tváři mihl stín zamýšlené nejistoty.

Pak však znovu nasadil uvolněný, bezstarostný úsměv. „Víte, co je moc?“ zeptal se nás a pohodlně se opřel v židli. „Moc je, když sedíte úplně sám v sále plném lidí, kteří vás chtějí zabít, a přitom víte, že z něj stejně vyjdete živí.“

KAPITOLA 6

TISAANAH

Na život v Nyzerene před jeho pádem si skoro nepamatuju. Když jsme utekli, byla jsem ještě příliš malá a z mé padlé země zbyly jen střípky pocitů, které se mi vryly do paměti. Občas se stane, že si v těch nejnečekanějších chvílích živě vybavím i něco, o čem jsem ani nevěděla, že si pamatuju. Stejně jako teď, když jsme s Maxem a Sammerinem kráčeli chodbami překrásné vily – v níž jsem ještě nikdy nebyla, a přesto jsem ji poznávala lépe než vlastní domovinu – a v mé mysli prskala a syčela Reshaye probuzená zuřivým vztekem, který mě zachvátil.

Vybavila jsem si, že můj otec mívál na stole takový malý zbytečný kovový strojek sestávající z několika vzájemně propletených mosazných kroužků, které se bez ustání houpaly. Té noci, kdy bylo dobyto hlavní město Nyzerene, jsem stála v jeho pracovně, svírala prsty okraj jeho stolu a dívala se, jak se ty kroužky houpají, houpají, pořád houpají, protože najednou představovaly tu jedinou jistotu v mém životě.

Přesně stejně jsem se cítila i nyní. Měla jsem dojem, že

má mysl se nesmí přestat otáčet, protože kdyby se zastavila, zhroutilo by se toho až příliš.

Zatínala jsem pěsti takovou silou, že jsem si zarývala nehty do dlaní.

V uších mi zněla ozvěna Zerythových slov.

Pokud zemřu já, zemře i ona.

Prohodil to tak lhostejně. Jak snadno se můj život stal figurkou v jeho hře, něčím, co může vynést nebo vyměnit, něčím, co ztratí hodnotu v okamžiku, kdy mu to přestane být užitečné.

{Tak to bylo odjakživa,} zašeptala mi Reshaye a připomněla mi vzpomínku na Esmarise, když mi sdělil, že mám cenu jednoho tisíce zlatáků.

Max šel rychle a díval se přímo před sebe, jako by se tím, že se nebude rozhlížet, mohl vyhnout našemu okolí. Ale nedivila jsem se mu. Sama jako bych koutkem oka viděla přízraky členů jeho rodiny. Mou myslí se míhaly útržky Reshayiných vzpomínek. U každých dveří, každého obrazu i v každé chodbě, již jsme prošli. Přesto jsem nemohla popřít, že jsou krásné. Bylo ohromující vidět to všechno poprvé na vlastní oči. Z každého centimetru interiéru sálalo stejně křehké elegantní mistrovství jako z exteriéru. Chodby kolem prostorného tanečního sálu v přízemí od něj byly oddělené zdobenými mosaznými sloupy, podlahy kryla složitá mozaika a mahagonové dveře se pyšnily mistrnými řezbami. Stěny se skvěly uměleckými předměty a obrazy, které jsem za chůze zahlédla jen letmo.

Max mě pevně chytil za ruku, jako by se bál, že mě od něj někdo odtrhne.

Bez přemýšlení nás zavedl dolů po točitém schodišti a pak dál úchvatným atriem zalitým světlem linoucím se dovnitř skrz prosklený strop až ke dvoukřídlovým dveřím, jež ihned rozrazil.

Přelila se přese mě vlna vlhkého studeného vzduchu. Ocitli jsme se v zahradě a přešli přes rozlehlé kamenné ná-

dvoří, z něhož vybíhaly různé pěšiny. Nad námi se tyčily hory. Na horizontu, ani ne míli od nás, jsem viděla tečky, jež vypadaly jako vojenské pevnosti. Kolem bylo rušněji, než jsem čekala. Všude se to jen hemžilo vojáky v uniformách a zdálky se jich k nám blížilo mnoho dalších.

„Zeryth říkal, že sem přijel sebrat vojska svých podporovatelů,“ podotkl Sammerin. „Zjevně mluvil pravdu.“

Aniž by zpomalil, Max tiše zaklel. Všichni se po nás ohlíželi a šeptali si. *Je to Maxantarius Farlione? Nevěřil bych, že se opravdu...*

„Co teď?“ procedil Max tak tiše, že jsem to skoro neslyšela.

Co teď? Tak otázka nezněla. Já přesně věděla, co bude dál. Splním slib, který jsem dala řádům. Budu bojovat v Zerythově válce, přestože mě zradil, přestože teď využívá můj vlastní život, aby mohl manipulovat těmi, na nichž mi záleží nejvíc. Přestože ho nenávidím téměř stejně, jako jsem nenáviděla Mikovovy.

On mi udělá tohle, a já mu přesto splním všechno, co si kdy přál.

Nic z toho jsem však neměla příležitost říct nahlas, protože Max se najednou zprudka zastavil a místo na mě se zadíval na skupinu vojáků v dálce. Zamračil se tak, až se mi při pohledu na něj zastavilo srdce.

„Co se děje?“ zeptal se Sammerin, když Max zahnul směrem k nim.

„*Mothé!*“ zařval.

Moth?!

Zadívala jsem se stejným směrem a skutečně. Tam, ve skupině mladíků v sytě zelených kabátcích, stál i Moth. Jakmile zaslechl Maxův hlas, otočil se tak zprudka, až se mu rozevlály plavé vlasy. Celý se rozzářil, nadšeně opustil své přátele a div se za námi nerozběhl, aby nás přivítal.

„Jste zpátky! Říkali sice, že se tu objevíte, ale nečekal

jsem, že tak brzy. Tak podařilo se vám to? Zabili jste ty otrokáře?“

„Mothe,“ oslovil ho Sammerin klidným, avšak stísněným hlasem, který prozrazoval hlubší emoce. „Proč jsi...“

„Co tady děláš?“ vyhrkl Max. „Co to máš sakra na sobě?“

Max ho ani neposlouchal. Dokonce se mu ani nedíval do očí. Díval se níž, na jeho kabátec. Na odznak slunce na klopě, na Mothovo vyšité jméno a ty důvěrně známé mozažné knoflíky.

Mé zmatení zhořklo ve zděšení. Moth na sobě měl vojenskou uniformu.

Motha pomalu přecházelo nadšení. „No... vy jste všichni odjeli a Helen nebyla zrovna nejlepší učitelka a před dvěma týdny nám nabídli vážně *bromadu* peněz za...“

„Narukoval jsi,“ hlesl Sammerin.

„Zatraceně. To snad ne. Co tě to napadlo?“ vyprskl Max nejdřív tiše, ale jeho hlas postupně nabíral na síle. „Sammerin tě nechá bez dozoru na *dva týdny* a ty utečeš a přidáš se k armádě?!“

Moth byl jediným člověkem v celé širé Aře, který uměl své emoce ovládat tak chabě, že jsem pořád cítila každický jejich záchvěv. I nyní jsem cítila, jak se jeho radost změnila v ukřivdění. „Já... jen jsem myslel... ty i Sammerin jste sloužili, tak... tak jsem myslel...“

„*Vůbec* jsi nemyslel. Tohle bylo strašně hloupé rozhodnutí, Mothe. Strašně *ukvapeně*.“

„Já ... já jen...“

„Ty jen *co*?“

„Maxi,“ zašeptala jsem a chytila ho za ruku. Max vydechl skrz zaťaté zuby.

Moth mezi námi těkal očima a nakonec zakotvil pohledem u Sammerina.

„Myslel jsem, že budete mít radost,“ hlesl tiše. Sammerin vypadal, jako by ho někdo udeřil. I já měla ten pocit.

„Jak tě to napadlo?“ zavrtěl hlavou Sammerin. Max si jen odfrkl.

„*Rádost?* Ne, měli jsme o tobě vyšší mínění, než...”

„Maxi.“ Stiskla jsem mu rukou zápěstí, takže se na mě konečně podíval. „To *stačí*.“

Chvilí na mě jen hleděl a v tom zlomku vteřiny mezi námi zůstala viset ve vzduchu všechna ta slova, s nimiž se ani jeden z nás nedokázal poprat. Potom se mi vytrhl, otočil se a vydal se po cestě dál.

Moth vypadal, jako by se měl každou chvíli rozplakat.

„Omlouvám se,“ řekl tiše, jako by ho nic jiného nenapadlo, ačkoli netušil, za co se omlouvá.

Já to ale věděla. Věděla jsem to naprosto přesně.

„Ty za tohle nemůžeš, Mothe,“ pověděla jsem mu a podívala se na něj. Ještě měl kulatoučké tváře, byl sotva teenager, jemuž celé roky neporostou vousy. Pak jsem se podívala na Sammerina a poznala jsem, že oba myslíme na totéž.

Udělalo se mi poněkud nevolno a ve vzteku se mi zatočila hlava. Nezlobila jsem se na Motha, ale na všechno, co ho dovedlo až sem.

Je to ještě kluk.

Ale co ho teď čeká? Co všechno mu svět provede?

Co provede nám všem? ozval se mi v duchu tenký hlásek.

„Ty za tohle nemůžeš,“ zopakovala jsem a vydala se za Maxem.

Dostihla jsem ho až daleko za domem. Odbočil ze všech hlavních cest a vydal se směrem k opuštěné zarostlé louce na kraji pozemků. Už se smrákalo a ve vzduchu se povalovala mlha, která zahalila nebe do šedého závoje a ze vzdálených hor udělala jen nejasné obrysy. Před námi se rozkládal hluboký zelený les a dům se krčil daleko za námi.

Max najednou zastavil, čelem k lesu sklonil hlavu a strčil si ruce do kapes. Chvilí jsme zůstali mlčky stát.

„Nepošlou ho do boje,“ špitla jsem. „Nebo snad ano?“

„Nevím. Přijali ho. Pokud budou zoufalí...“ Max si odkašlal. „Posledně bylo v závěru některým vojákům teprve třináct nebo čtrnáct. Byly to ještě děti.“

Všimla jsem si, jak mu cukla hlava směrem k domu. Jako by se chtěl ohlédnout přes rameno, ale nakonec si to rozmyslel. Vojáci nebyly jediné děti, jejichž život si válka vyžádala.

Zamrkala jsem a zaplavily mě jeho vzpomínky. Vzpomínky, které mi odhalila Reshaye. Na krev, oheň a takový *vzteky*, na životy všech dětí z rodu Farlione, které v onu strašlivou noc osud utrhl jak uvadlé okvětní lístky.

Chytila jsem ho za ruku. Nečekaně si se mnou propletl prsty tak silně, jako by byl potápějící se lodí a já tím jediným, co ho přidržuje na hladině.

Nebo to možná bylo naopak.

„Všechno to bylo jen kvůli tomu,“ zavrčel. „Jen kvůli Zerythovu trůnu.“

„Měl jsem to předvídat,“ dodal a zavřel oči. „Ale samozřejmě mě mi to nedošlo. Ničeho z toho jsem si nevšiml, dokud už nebylo příliš pozdě.“

Věděla jsem, že nemluví jenom o koruně. Jenom o válce. Nemluvil jenom o Zerythovi. Ale i o mně. V hloubi mysli se o mě otřela Reshaye a já se zachvěla.

„Není to možné,“ řekl pak. „Jeden život s druhým k sobě nelze takhle svázat. Jen blafuje.“

Mlčela jsem.

Nedivila bych se, kdyby se nás Zeryth snažil zmanipulovat pomocí lží. A přesto... když jsem si vzpomněla, jak zvláště vypadalo to tetování, které nám ukázal, jak podivná magie se zachvěla ve vzduchu, když nám ho odhalil... Obávala jsem se, že to nebude tak jednoduché. A obávala jsem se, že si je toho moc dobře vědom i Max. Že si to jen nechce připustit.

„Musí existovat způsob, jak tě z toho paktu vyvézt,“ procedil Max. „Slyšel jsem nějaké zvěsti o tom, jak lze krevní pakt zlomit. Když si promluví s těmi správnými lidmi, možná ...“

„Zlomit?“

„Samozřejmě. Copak chceš být tou, která Zerytha dosadí na trůn?“

Ne, znělo mi zcela jasně v hlavě. Ne, to tedy nechci.

Nahlas jsem ale odpověděla: „Nechci. Ale budu.“

Max mě probodl pohledem. Mučilo mě, jakou zradu jsem v něm četla.

„*Ten člověk si nezaslouží dýchat.*“

„Na tom nezáleží.“

„*Že ne?*“

„Myslíš, že k němu nechovám stejnou nenávist jako ty? Samozřejmě že ano. Je to... učinil ze mě...“

Nedokázala jsem ani přijít na to, jak tu větu dokončit. Jakými slovy by se to dalo popsat? Už kdysi mě zanechal v otroctví a nyní mě upsal dalšímu. Zneužil mé zoufalé touhy pomoci bezbranným, aby ze mě udělal smrtící zbraň. A teď se snaží ovládnout celý můj život, a navrch díky tomu zmanipulovat i další. Budilo to ve mně takový vztek, že jsem ani nemohla dýchat.

Pak mi však myslí probleskla vzpomínka na uprchlíky shromážděné na lodi. Na to, jak se na mě dívali. Jako bych byla jejich poslední nadějí.

„Ale já se mu upsala z jistých důvodů,“ vyhrkla jsem.

„Na kterých se nic nezměnilo. V jeho válce bojuju, abych mohla jít vybojovat tu svou.“

„Ale v zájmu čeho vede válku on? V zájmu svého ega?“

„Když jsem tu smlouvu podepsala krví, myslela jsem, že to bude v zájmu ega Sesri. Je v tom snad nějaký rozdíl?“

Max se na mě podíval tak, jako by v tom byl rozdíl přímo nedozírný.

„Rozdíl je v tom, že je to Zeryth, rozdíl je v tom, že je to Reshaye.“

„Dokázala jsem ji ovládnout,“ připomněla jsem mu. „A dokážu to zas. Můžu té moci využít k tomu, aby tahle válka byla méně krvavá než bez ní.“

„Zniš jako Nura.“

Tím mě hluboce ranil. Vytrhla jsem se mu ze sevření, ačkoli jsem viděla, že svých slov začal litovat ihned potom, co je vyřkl.

„Co ti mám říct?“ vyhrkla jsem. „Mám ti říct, že bych se od toho všeho chtěla odstříhnout a odejít? To bych chtěla, Maxi. Samozřejmě, že bych to chtěla. Jenže tolik lidí odejít nemůže. Musejí zůstat a trpět. Dívky jako já. Sice Zerytha nenávidíš za to, že mě v tom nechal, ale přitom po mně chceš, abych udělala totéž.“

Maxovi přeběhl po tváři stín. „To není totéž.“

„Proč ne? Protože nestojí přímo před tebou? To, že je nevidíš, ještě neznamená, že se to neděje. Jsou stejně milované, stejně důležité. *Nedělat nic* je privilegium, Maxi. Privilegium, které velká spousta lidí prostě nemá.“

Zaťal zuby a zadíval se na mě se směsicí smutku, vzteku a lítosti v očích.

„V žádné válce si nejde neušpinit ruce,“ procedil. „Dokonce ani v té, kterou vedeš ze šlechetných důvodů. Dokonce ani v té, kterou vyhraješ.“

Věděla jsem, že má pravdu. Vítězství v threllských válkách stálo život tolik mých lidí.

Ale co jiného mi zbývalo?

Popošla jsem k němu a chytila jeho tvář do dlaní.

„Ty tenhle boj bojovat nemusíš,“ zašeptala jsem. „Už tak jsi zaplatil příliš.“

Max si mi opřel čelo o čelo. Stál tak blízko, že mě hřálo teplo sálající z jeho těla. Když znovu promluvil, z jeho hlasu už nezněly hněv, jenom znavená rezignace.

„To pro mě nikdy nebyla možnost, Tisaanah,“ hlesl jen a objal mě.

Měla jsem pocit, že padám. V jednu chvíli jsem se zuby nehty držela sebekontroly a plánů, abych se v následující moment ztratila v něm. Obklopila mě jeho vůně šeráků a popela. Přitiskla jsem mu tvář k šíji a začala ji vdechovat. Tolik se jen nepodlehnout, až se slabě chvěl.

Maličko jsem se od něj odtáhla, jen natolik, abych se na něj mohla podívat. Pootevřela jsem ústa, aniž bych věděla, co říct. Ale než jsem stačila promluvit, Max mě políbil. Vtiskl mi na rty polibek, jímž mi řekl vše, co jsme nedokázali popsat slovy. Na několik vzácných vteřin nezáleželo na ničem jiném než na společném rytmu našeho dechu a na vlnění jeho rtů a jazyka.

Nezáleželo na ničem jiném než na tom, že jsme tady a teď, naživu, spolu.

Zůstali jsme stát těsně u sebe a dál se o sebe opírali čely i potom, co jsme se líbat přestali.

„Omlouvám se,“ hlesl Max. „Já... být tady je...“

Zněl, jako by ze sebe skoro nedokázal dostat ani ty útržky slov. Rozbolelo mě z toho srdce. Nemohla jsem si nevšimnout té změny, která se v něm odehrála v okamžiku, kdy jsme prošli tou bránou. Ihned ho přepadla mučivá, téměř hmatatelná bolest. Jako by kráčel po žiletkách.

„Nedovolíme, aby to dopadlo jako posledně,“ zašeptala jsem. „Najdeme nějaký způsob.“

Namlouvala jsem si, že to zvládnou. A byla vděčná, že na mou nejistotu neupozornil nahlas, přestože jsem věděla, že ji slyší.

Místo toho mě políbil na tvář. „Chci ti to věřit,“ dodal tiše.

KAPITOLA 7

AEFE

„Jeho tvrzení nemůže být pravdivé,“ prohlásil král.

„Všichni přeživší opakují totéž, můj pane,“ namítla Sio-bhan. Klečela otci u nohou těsně před lesklými černými schody vedoucími na hladkou černou vyvýšenou plošinu, překlenutou leštěným kamenným obloukem.

On, má matka i má sestra tam stáli, všichni s korunou na hlavě. Otec nosil na dlouhých, popelavě hnědých vlasech korunu z černého skla. Na matčině hlavě se skvěla špičatá koruna z tepaného stříbra, která ostře kontrastovala s její světlou pletí i hebkými rudočernými vlasy – přesně stejné jsem po ní zdělila i já. Vlastně bylo až zarážející, nakolik jsem se jí podobala. Vypadala jsem skoro jako její kopie, jen méně krásná, dlužno dodat. Měla jsem trochu brunátnější pleť, maličko širší rty a o něco větší oči, přičemž vnější koutky se mi stáčely dolů, kvůli čemuž si ze mě matka vždycky dělávala legraci, že se tvářím věčně smutně.

Dělávala. Už dávno si z ničeho legraci nedělala. Dnes jen seděla na trůnu, zírala kamsi do ztracena a její pohledná tvář neskýtala ani náznak toho, že by snad slyšela cokoli, co jí říkáme.

Bývaly časy – časy, které si sotva pamatuju –, kdy matka působila inteligentně, vesele a upovídaně. Dnes byla už jenom krásná a vše, co se kdysi pod její krásou skrývalo, se rozpadlo jako hedvábí, do něhož se dali moli. Přesto zůstávala úchvatná. Tak elegantní, jak já nikdy nebudu.

Zato má sestra její eleganci zosobňovala dokonale. Zdělila matčin postoj, ačkoli jinak se daleko víc podobala otci. Měla tmavší pleť, světlejší vlasy a oči černé jako noc. Orscheid seděla vedle matky s rukama úhledně složenýma v sametovém klíně a její čelo zdobila stříbrná korunka.

Když jsem spolu se Siobhan vešla do sálu, pousmála se na mě. Teď jsem v jejích sklopených očích četla obavy.

Otec se očividně skepticky zamračil.

„Nechápu, jak by lidé mohli něco takového udělat,“ prohlásil.

Siobhan sklonila hlavu.

„Vyslali jsme do Domu Kamene šest čepelí. Našly tam spousty těl, teirne. Než se přestaly snažit spočítat přesný počet mrtvých, našly jich přes šedesát. Ale to je jen zlomek celkové ztráty na životech. Možná jsou někde ještě další přeživší, ale v Ateccu zvědové žádné nenašli.“

„V Ateccu nenašli žádné?“ hlesla Orscheid. Snadno jsem poznala, že má strach. Tvářila se stejně, jako když jsme byly ještě děti a já ji jako správná hrozná starší sestra děsila nějakým duchařským příběhem nebo vyprávěním o obludách.

„V celém městě se nenašel... *vůbec nikdo?*“

„Nikoho jsme neobjevili.“

Ta věta zůstala viset ve vzduchu několik dlouhých vteřin.

„A kolik přeživších máme momentálně v péči?“ zeptal se otec.

„Devatenáct,“ odpověděla jsem.

Zadíval se na mě.

„Je kterýkoli z nich ve stavu, aby s námi mluvil?“

Jak hloupé, že se pod otcovým pohledem dodneška tak krčím. „V současné chvíli není,“ hlesla jsem. „Momentálně

není žádný z nich při vědomí. Ten, kterého jsem přivezla já, nám řekl, že to udělali lidé. Ale nic dalšího říct nestačil.“

„To jsem slyšel,“ poznamenal otec vážně.

Touhle dobou to jistě už slyšeli úplně všichni. Můj pasažér byl už skoro v bezvědomí, když na skupinu Sidnejů, kteří nás očekávali u vchodu do Palisád, vyhrkl změt zkomolených slov, načež popadl jednu ze zaražených žen za ramena a skácel se k zemi.

Sklouzla jsem očima k rukávu košile, který jsem měla stále ještě potřísněný jeho purpurovou krví.

„Řekl mi ještě jednu věc,“ dodala jsem. „Že je třináctý v pořadí na Kamenný trůn. Pokud Atecco padlo a žádní další přeživší se nenajdou, znamenalo by to, že...“

Vtom se sálem rozlehl sklíčený vzdech. Matka si přitiskla konečky prstů ke rtům. Tvářila se zděšeně, tak naprosto, jak se umí tvářit jen malé děti.

„Úplně sám...“ zašeptala tak tiše, jako by to ani nechtěla říct nahlas. Než stihla dodat cokoli dalšího, otec ji utiřil a chytil za ruku, načež se zamyšleně podíval na jejich propletené prsty.

„Bedlivě přeživší pozorujte a dejte mi vědět, jakmile se kterýkoli z nich probere,“ rozhodl. „Zvláště tenhle. Chci si s nimi ihned promluvit. Raději ani nemyslím na to, čím vším si museli projít.“

Byla jsem vyčerpaná. Poté co jsem odešla od rodičů, vydala jsem se směrem ke svému pokoji, jenže Siobhan mě zastavila.

„Jistě nejsi tak naivní, aby sis myslela, že máš padla.“

„Siobhan, právě jsem vytáhla z bažiny desítky těl.“

„Taky jsi před méně než...“ Siobhan se zadívala na časomíru, „... čtyřmi hodinami plivla do tváře svým slibům. V souvislosti s nedávnými událostmi je val střežen více než

dobře, nicméně všechno to překotné nabírání nových strážů ještě neznamená, že si můžeme dovolit zanedbávat čištění zbraní.“

S jakoukoli jinou velitelkou bych se možná zkusila přit. Ale se Siobhan? To by bylo jako hučet do kamene. Zdeptaně jsem si povzddechla a vydala se do zbrojnice. Cestou jsem se neubránila pohledu na potetovanou paži, zejména na kousky kůže, které jsem měla ještě prázdné. Kdybych si musela vybrat, zvolila bych místo dalšího černého křížku úklidovou službu.

Proto jsem sebrala poslední zbytky energie a dovlekla se zpět na základnu čepelí, která leží hluboko ve středu Palisád, tak daleko v temnotě, že má člověk pocit, že aby se tam dostal, musí přejít přes noční oblohu.

Palác Domu Obsidiánu se nachází výlučně na útesech zvaných Palisády, do nichž je vytesaný. Chodby se zarávají hluboko do nekonečné masy lesklého černého kamene. Do jejich stropů jsou vyrytá stříbrná světla, která je spoře osvětlují. V našich útesech najdete vše, domy a krámký počítají a vládními budovami konče. Všechno je vytesané individuálně, avšak do stejné masy kamene. Všechno je propojené s jediným srdcem.

Když jsem byla malá a pořád ještě teirnessa, doprovázela jsem rodiče do sídel jiných rodů během diplomatických návštěv. Vždycky jsem si obdivně prohlížela monumentální státnické vily a zdobné paláce, které byly očividně zdrojem velké pýchy. Avšak i tehdy mi připadaly zranitelné jako sochy z papíru ponechané venku na dešti. Byly tak... *na ráně*, nechráněné pod širým nebem, vydané na milost větru a dešti. Oddělené od všech dalších budov. Už tehdy mi to přišlo nemyslitelné. Když jsem se jako malá v noci bála, stačilo mi přitisknout dlaň ke stěně a přísahala bych, že jsem hned ucítila tep tisíců srdcí všech Sidnejů, kteří ve stěnách útesů přebývali, i tlukot srdce samotných Palisád. Když jsem ten

stejný trik zkoušela v pokojích oněch honosných sídel, nikdy jsem necítila nic jiného než cihly.

Téhle noci jsem musela pořád myslet na ty papírové paláce. Dům Kamene patřil k místům, která jsem kdysi navštívila. A jeho opuštěné budovy nyní zchátrají.

S úklidem jsem skončila skoro až o půlnoci. Přesto jsem si nějak nedokázala představit, že se vrátím k sobě do pokoje a zůstanu ležet sama v temnotě. Místo toho mě přivítala otevřená náruč taverny, ačkoli jsem tam ve dne způsobila potíže. Beze slova mi nalili mé oblíbené víno. Vzduch uvnitř byl hřejivý jako objetí, hudba vyhrávala a nějaký cizinec se na mě zadíval až příliš dlouze, než aby to bylo omylem.

To je jedna z věcí, kterou mám na Domu Obsidiánu tolik ráda. Patříme mezi nejpočetnější feyské rody, což znamená, že vždycky narazíte na nějakého cizince. Cokoli se mi nepodaří utopit ve víně, můžu utopit v nešikovných polibcích u stěny, potom za dveřmi a nakonec v posteli. Když je opravdu tma, ani nevidím, jak se dívají na všechny ty černé křížky, jimiž mám poseté paže. A když jsem opravdu opilá, je mi to dokonce úplně jedno. Hlavně když můžu být co nejdál od pocitu samoty.

Jenže dnes v noci jako by mě pronásledovalo něco, čemu nelze uniknout v cizích polibcích. Dala jsem si jednu skleničku, potom dvě a potom čtyři. Dost na to, abych zatoužila po líbivých dotecích. Přesto jsem se z taverny nakonec vypotácela bez partnera. Ani nevím, kam jsem chtěla jít. Když jsem minula dveře svého pokoje a klopýtala dál, překvapilo to i mě samotnou. Pokračovala jsem dál, hlouběji do Palisád.

V léčitelské čtvrti je vždycky rušno, ale tentokrát bylo tak pozdě, že i zdejší oblast se nořila do ticha a nikde nebylo živé duše. Mé kroky zůstaly neslyšné, přestože jsem byla opilá. Vděčila jsem za to tvrdému výcviku čepelí. Zahnula jsem za roh, proklouzla malinko pootevřenými dveřmi a ocitla se před lůžkem zrzavého Kameníka.

Jako by vystoupil z nějakého obrazu. Ležel nehybně jako socha, měl zavřené oči a nad pohlednými tvářemi se mu vznášely dlouhé tmavé řasy. Předtím jsem si jeho obličej skoro nevšimla, jelikož byl zbrocený krví a stažený bolestí. Nyní byl tak čistý a hladký, jako by ho někdo vytvořil z porcelánu.

Jeho klidný výraz ostře kontrastoval se zbytkem těla. Žádný div, že tak krvácel. Jako by měl tělo roztrhané na kusy.

Kolem boku měl pečlivě složené polštářky z černého hedvábí, jež mu ohraničovaly odhalené břicho. Jakmile jsem ho spatřila, zprudka jsem se nadechla skrz zaťaté zuby. Žebra měl ovázaná purpurově nasáklými obvazy, v jejichž záhybech byly uloženy květiny, byliny i léčivá zaklínadla. Naši léčitelé patrně strávili celý den a velkou část noci šeptáním proseb k Mathiře a jejím sestrám a vytvářením zaklínadel. *Mnobo z nich*, zdálo se.

Omráčeně jsem na Kameníka zírala. Najednou jsem se začala cítit nejistě. Nebyla jsem si jistá, proč jsem přišla.

Bylo to ode mě hloupé. Hloupý nápad.

Už jsem se chtěla otočit, když vtom jsem cosi zaslechla. Tichý sten.

Znovu jsem se na něj zadívala. Kameník lehounce pohnul řasami a zvedl si jednu ruku směrem k břichu.

„Nedělej to,“ vyhrkla jsem. Dvěma dlouhými kroky jsem byla zpátky u něj, dost rychle na to, abych ho za ruku chytila. „Nesahej si tam. Jsi raněný.“

Kameník pootočil hlavu a pootevřel oči tak, aby mě trochu viděl. Měly nazelenalou, mechovou barvu, jaká se u Sidnejů nevidí.

Pak se mi s nečekanou silou vytrhl, s heknutím se zvedl na lokty, natáhl krk a zadíval se na svá rozsáhlá zranění.

„Nesahej na něj,“ varovala jsem ho jasně, když se pokusil dotknout obvazů. „Mají ti pomoci.“

Ale když jsem k němu znovu vztáhla ruku, zavrtil hlavou a trochu se ode mě odtáhl.

„Musím to *vidět*,“ vykřikl. Jeho hlas zněl spíš jako pískot dechu. Stáhl si dva obvazy, zpod kterých ihned začala proudit purpurová krev. Oněměle na ni zíral, zatímco já zaklela a začala se rozhlížet po nějakém léčiteli nebo obvazech nebo něčem – čemkoli –, co by mohlo nečekané krvácení opět zastavit.

„Vážně se to stalo,“ hlesl sotva šeptem.

Něco na jeho hlase mě zarazilo. Najednou mě probodl rozzuřeným pohledem.

„Ano,“ hlesla jsem. To přiznání mě pálilo.

„Kolik... kolik zůstalo?“

„Devatenáct, včetně tebe.“

Tvář se mu stáhla bolestí. Krev už se mu začala rozlévat po břiše a vsakovat se do postele. Zaklela jsem.

„Přestaň se hýbat,“ zavelela jsem a přitiskla mu obvazy zpět k ranám. Jistě to muselo hrozně bolet, ale Kameník nijak nereagoval.

„Tady jsi v bezpečí,“ uklidnila jsem ho. Jeho oči potměly, jako bych řekla něco naprosto odporného.

„*Bezpečí?*“ Jeho tón zněl jako zubaté ostří.

„Nemluv,“ vyhrkla jsem, ale to už mu hlava znovu klesla na matraci, jako by ho zčistajasna opustily všechny síly.

„Znělo to jako děš,“ zašeptal a veškerý jeho vztek se proměnil v hluboký, zoufalý smutek.

Nevěděla jsem, co tím myslel. Připadalo mi, že to možná tak docela neví ani on sám. Jenže ten jeho zármutek mě popadl a ne a ne se mě pustit. Vůbec jsem nemyslela. Jen jsem mu položila dlaň na ruku.

„Bude to v pořádku,“ hlesla jsem. Když ke mně obrátil oči, byly prázdné a netečné.

Sotva znatelně zavrtil hlavou.

„Nebude,“ zamručel.

Jakmile to dořekl, znovu ztratil vědomí.

Neměla jsem tam být. Někteří by dokonce mohli pova-